Dosarul nr. 3-38/25 (2-25071121-02-3-21052025)

Republica Moldova
Curtea de Apel Centru

HOTĂRÎRE
În numele legii

01 octombrie 2026 mun. Chişinău

Completul specializat în examinarea acţiunilor în contencios administrativ și în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice din cadrul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ
al Curții de Apel Centru

Având în componenţa sa:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Mîra Ghenadie
Judecătorii Ghedrovici Nicolae şi Bostan Angela
Grefier Iaz Adelina

Examinînd în ședință publică, acțiunea în control normativ depusă de Guzun Ion către Uniunea Avocaților din Republica Moldova, privind anularea în parte a Statutului profesiei de avocat, adoptat la Congresul Uniunii Avocaților din 29 ianuarie 2011,

C O N S T A T Ă :

Obiectul acțiunii, circumstanțele cauzei.

La 20 mai 2025, Ion Guzun a depus la Curtea de Apel Centru cerere de chemare în judecată îndreptată către Uniunea Avocaților din Republica Moldova, solicitând:

- *admiterea acțiunii de control normativ;*
- *anularea în parte a Statutului profesiei de avocat, aprobat prin Hotărârea Congresului Uniunii Avocaților nr. 0 din 29 ianuarie 2011, și anume a prevederilor art. 13 alin. (3), potrivit cărora „Stările de incompatibilitate prevăzute la art. 11 din Lege se verifică și se constată de către Consiliul Uniunii Avocaților la cerere sau din oficiu” ;*
- *compensarea cheltuielilor de judecată în mărime de 200 lei.*

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că deține calitatea de avocat, în temeiul licenței nr. 2513 din 19 iunie 2013, exercitând concomitent mandatul de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, ales din rândul persoanelor care nu sunt judecători.

A menționat că, la 14 aprilie 2025, Victoria Furtună, președinta Partidului Politic „Moldova Mare”, a sesizat Consiliul Uniunii Avocaților cu privire la pretinsa stare de

incompatibilitate în exercitarea profesia de avocat și funcția deținută de reclamant în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii.

În susținerea sesizării, petiționara a invocat că: *„Avocatul Ion Guzun în perioada 2023-2025 în mod continuu a admis aflarea sa ilegală în funcţia de demnitate publică – membru al Consiliului Superior al Magistraturii, care este incompatibilă cu profesia de avocat”*, a menționat prevederile art. 11 lit. a) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, potrivit cărora profesia de avocat este incompatibilă cu orice funcție publică sau de demnitate publică, precum și împrejurarea că aflarea reclamantului în componența organului de autoadministrare judecătorească, paralel cu deținerea statutului de avocat, *„îi permite să exercite presiuni și influențe asupra judecătorilor, prin pornirea arbitrară a procedurilor disciplinare”*, solicitând *„includerea pe ordinea de zi a chestiunii, privind constatarea stării de incompatibilitate a avocatului Ion Guzun”*.

Reclamantul a relevat că, în urma examinării sesizării respective, Consiliul Uniunii Avocaților, prin Hotărârea nr. 07-14[1]/18.04.2025 privind incompatibilitatea dintre profesia de avocat cu funcția de demnitate publică, adoptată în ședința ordinară din 18 aprilie 2025, în temeiul art. 11 alin. (1) lit. a), art. 38 alin. (6), art. 39 lit. b) și o) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură și al art. 13 din Statutul profesiei de avocat, a hotărât: *„Art. 1. Se constată starea de incompatibilitate a avocatului Ion Guzun cu funcţia de demnitate publică ocupată – membru al Consiliului Superior al Magistraturii”*.

Potrivit susținerilor reclamantului, hotărârea menționată a fost adoptată fără informarea și audierea sa prealabilă, acesta nefiind înștiințat despre sesizarea depusă, includerea chestiunii pe ordinea de zi a ședinței Consiliului Uniunii Avocaților și examinarea acesteia la 18 aprilie 2025.

A precizat că, prin răspunsul nr. UA/293/2025 din 22 aprilie 2025, expediat la 23 aprilie 2025, emis în temeiul art. 94 alin. (2), art. 95 alin. (2) și art. 96 alin. (1) din Codul administrativ, ca urmare a examinării cererii sale din 22 aprilie 2025, înregistrată cu nr. 1049/2025, Uniunea Avocaților i-a comunicat că examinarea sesizării a avut loc în cadrul ședinței ordinare din 18 aprilie 2025, că *„Consiliul Uniunii Avocaților a constatat că, audierea avocatului Ion Guzun, în ședința din 18.04.2025, nu este necesară având în vedere că actul urmează a fi emis de urgență datorită interesului public și riscului major ce l-ar presupune neemiterea acestuia”*, propunându-i-se formularea unei opinii scrise cu titlu de audiere în scris, după emiterea actului.

Totodată, reclamantul a arătat că, la 25 aprilie 2025, Uniunea Avocaților a publicat pe pagina sa oficială un *Comunicat referitor la incompatibilitatea dintre profesia de avocat și funcțiile publice sau de demnitate publică*, în care a reiterat caracterul obligatoriu al respectării regimului incompatibilităților stabilit de Legea nr. 1260/2002 și necesitatea suspendării activității de avocat pe durata exercitării unor asemenea funcții și a atenționat că *„continuarea exercitării profesiei de avocat după intervenirea cazului de incompatibilitate constituie o faptă de exercitare ilegală a profesiei de avocat (art. 13 alin. (4), (5) din Statutul Profesiei de avocat)”*.

A mai indicat că, la 8 mai 2025, pe pagina web a Uniunii Avocaților a fost publicată Hotărârea Consiliului Uniunii Avocaților nr. 07-14[1]/18.04.2025, prin care a fost constatată starea sa de incompatibilitate.

De asemenea, reclamantul a susținut că, ulterior adoptării hotărârii respective, au fost formulate și alte sesizări referitoare la pretinsa incompatibilitate dintre exercitarea profesiei de avocat și calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii. Astfel, prin *scrisoarea nr. UA/440/2025 din 08 mai 2025*, semnată de președintele Uniunii Avocaților, reclamantul a fost informat că la 29 aprilie 2025 Uniunea Avocaților a recepționat adresa judecătoarei Curții Supreme de Justiție Mariana Ursachi, înregistrată cu nr. 1110/2025 din 29.04.2025, prin care s-a solicitat Consiliului Uniunii Avocaților *„să verifice și să constate stările de incompatibilitate în exercitarea profesiei de avocat și calitatea de membru a CSM”*, petiție inclusă în ordinea de zi a ședinței ordinare a Consiliului din 23 mai 2025, reclamantului propunându-i-se formularea opiniei scrise, cu titlu de audiere în scris, până la 12 mai 2025. Din conținutul petiției rezultă că aceasta viza avocații Ion Guzun, Alexandru Postică și Sergiu Băieșu, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, petiționara invocând expres art. 13 alin. (3), (4) și (5) din Statutul profesiei de avocat.

Concomitent, prin *scrisoarea nr. UA/443/2025 din 08 mai 2025*, reclamantului i-a fost comunicată *Cererea nr. 3/135 privind constatarea admiterii incompatibilităților de către cet. Ion Guzun***,** adresată de avocatul Igor Hlopețchi Comisiei pentru etică și disciplină a Uniunii Avocaților (datată pe document „18 aprilie 2024”, înregistrată la Uniunea Avocaților cu nr. 1027/2025), iar prin *scrisoarea nr. UA/455/2025 din 14 mai 2025*, emisă ca urmare a cererii reclamantului nr. 1252/2025 din 12 mai 2025, i s-a solicitat expedierea opiniei scrise asupra cererii respective până la 19 mai 2025, în vederea examinării acesteia în ședința ordinară a Consiliului Uniunii Avocaților din 23 mai 2025.

În acest context, a menționat că la 12 mai 2025 a prezentat *Opinia preliminară scrisă nr. 5/2025 din 12 mai 2025* la cererea Marianei Ursachi (înregistrată la Uniunea Avocaților cu nr. 1255/2025 din 12 mai 2025), opinia preliminară scrisă la cererea avocatului Igor Hlopețchi, precum și cererile de prelungire a termenului pentru formularea explicațiilor, în legătură cu examinarea sesizărilor respective în cadrul procedurilor inițiate la Uniunea Avocaților.

Reclamantul a specificat că, la 19 mai 2025, a înaintat la Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, o acțiune în contencios administrativ privind anularea Hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților nr.nr. 07-14[1]/18.04.2025, solicitând, totodată, suspendarea executării acestui act administrativ individual defavorabil.

A explicat că, deși în cadrul acțiunii respective a invocat lipsa competenței Consiliului Uniunii Avocaților de a constata starea de incompatibilitate, a considerat necesară promovarea unei acțiuni distincte de control normativ, având ca obiect legalitatea prevederilor art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, întrucât anularea

unui act administrativ normativ intră în competența instanței de contencios administrativ abilitate să examineze asemenea acțiuni.

În susținerea ilegalității dispoziției contestate, reclamantul a invocat că atribuțiile Consiliului Uniunii Avocaților sunt reglementate expres și limitativ de art. 39 din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, fără ca această normă să prevadă competența organului respectiv de a verifica și constata stările de incompatibilitate dintre profesia de avocat și exercitarea altor funcții.

În opinia reclamantului, prin adoptarea art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, Congresul Uniunii Avocaților a atribuit Consiliului Uniunii Avocaților o competență care nu rezultă expres din lege, depășind astfel limitele reglementării statutare și încălcând principiul legalității și al ierarhiei actelor normative.

A susținut că Statutul profesiei de avocat, fiind un act normativ subordonat legii, poate doar să detalieze și să asigure executarea dispozițiilor Legii nr. 1260/2002, fără a institui atribuții suplimentare în sarcina organelor de autoadministrare profesională sau restricții privind exercitarea profesiei care nu sunt prevăzute de actul normativ cu forță juridică superioară.

În acest sens, a făcut referire la prevederile art. 3 și art. 16 din Legea nr. 100 din 22 decembrie 2017 cu privire la actele normative, invocând obligația respectării principiilor legalității, coerenței normative și ierarhiei actelor normative, precum și interdicția depășirii limitelor competenței stabilite prin actele normative de nivel superior.

Reclamantul a mai susținut că prevederile art. 39 din Legea nr. 1260/2002 nu pot fi interpretate extensiv în sensul recunoașterii unei competențe a Consiliului Uniunii Avocaților de a constata incompatibilități, întrucât o asemenea atribuție ar putea produce consecințe directe asupra dreptului persoanei de a exercita profesia de avocat.

Totodată, a invocat că regimul juridic al membrilor Consiliului Superior al Magistraturii care nu provin din rândul judecătorilor este reglementat prin dispoziții speciale, inclusiv prin art. 122 din Constituția Republicii Moldova și Legea nr. 947 din 19 iulie 1996 cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 120 din 23 septembrie 2021 și Legea nr. 146/2023.

Potrivit poziției reclamantului, modificările legislative respective au stabilit un regim distinct al incompatibilităților și interdicțiilor aplicabile membrilor Consiliului Superior al Magistraturii care nu sunt judecători, fără a institui o interdicție absolută privind desfășurarea activității profesionale de avocat.

A relevat că art. 3 alin. (8) din Legea nr. 947/1996 instituie interdicția desfășurării activităților de reprezentare în judecătorii, curțile de apel și Curtea Supremă de Justiție pe durata exercitării mandatului de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, interdicție pe care susține că a respectat-o.

În acest context, reclamantul a afirmat că, în perioada 2023–2025, a desfășurat activități profesionale de natura celor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. a) și d) din Legea nr. 1260/2002, fără a exercita activități de reprezentare în fața instanțelor judecătorești,

apreciind că simpla deținere a calității de avocat nu poate fi asimilată încălcării regimului incompatibilităților aplicabil membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

De asemenea, a susținut că, în raport cu statutul său de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, autoritatea competentă să examineze eventualele situații de incompatibilitate ar fi Autoritatea Națională de Integritate, iar nu Consiliul Uniunii Avocaților.

Cu referire la natura juridică a actului contestat, reclamantul a invocat prevederile art. 12 din Codul administrativ și ale Legii nr. 100/2017, susținând că Statutul profesiei de avocat constituie un act administrativ normativ, întrucât cuprinde reguli generale, obligatorii și impersonale, aplicabile unui număr nedeterminat de persoane și situații juridice.

A arătat că Statutul profesiei de avocat, aprobat prin Hotărârea Congresului Uniunii Avocaților din 29 ianuarie 2011, reglementează organizarea și exercitarea profesiei, drepturile și obligațiile avocaților, precum și aspectele ce țin de răspunderea profesională, fiind adoptat în temeiul Legii nr. 1260/2002.

În susținerea posibilității exercitării controlului judecătoresc asupra acestui act, reclamantul a făcut referire și la Decizia Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2021, pronunțată în cauza nr. 3-164/20, invocând că, în cadrul acelei cauze, instanța a examinat pe fond o acțiune îndreptată împotriva unor prevederi ale Statutului profesiei de avocat.

Sub un alt aspect, reclamantul a susținut că atribuirea printr-un act normativ subordonat legii a competenței de constatare a incompatibilităților reprezintă o ingerință nejustificată în dreptul său la exercitarea profesiei și în dreptul la respectarea vieții private, garantat de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, în dimensiunea ce privește identitatea și reputația profesională.

În acest sens, a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv cauzele *Bărbulescu împotriva României*, *Niemietz împotriva Germaniei*, *Baghirov împotriva Azerbaidjanului*, *Amann împotriva Elveției*, *Rotaru împotriva României* și *Baka împotriva Ungariei*, susținând că orice ingerință în exercitarea unei profesii trebuie să dispună de un temei legal clar, accesibil și previzibil, să urmărească un scop legitim și să fie necesară într-o societate democratică.

A apreciat că, în speță, aceste condiții nu ar fi întrunite, întrucât constatarea stării sale de incompatibilitate a avut loc în temeiul unei competențe instituite prin Statutul profesiei de avocat, fără existența, în opinia sa, a unei abilitări legale exprese.

De asemenea, reclamantul a criticat modalitatea în care Consiliul Uniunii Avocaților a examinat sesizarea formulată împotriva sa, invocând lipsa audierii prealabile, caracterul urgent și nejustificat al procedurii, precum și absența unor garanții procedurale suficiente pentru exercitarea dreptului la apărare.

A susținut că invocarea interesului public pentru adoptarea urgentă a hotărârii individuale nu a fost însoțită de demonstrarea existenței unui risc concret care să justifice limitarea dreptului său de a participa la procedura administrativă.

Totodată, a invocat caracterul disproporționat al ingerinței în activitatea sa profesională, apreciind că măsura contestată nu răspunde unei necesități sociale imperioase și ar putea produce un efect de descurajare asupra exercitării independente a mandatului de membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

Reclamantul a mai susținut că dispoziția contestată contravine principiilor constituționale ale legalității, securității juridice și proporționalității restrângerii drepturilor fundamentale, consacrate de art. 1 alin. (3), art. 23 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

În ceea ce privește condițiile de exercitare a acțiunii, reclamantul a invocat prevederile art. 162 și art. 209 alin. (3) din Codul administrativ, susținând că acțiunea de control normativ nu este condiționată de parcurgerea procedurii prealabile și nu este supusă unui termen de înaintare.

Prin urmare, considerând că prevederile art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat atribuie Consiliului Uniunii Avocaților o competență care nu este prevăzută expres de Legea nr. 1260/2002 și contravin actelor normative cu forță juridică superioară, reclamantul a solicitat anularea acestora.

Potrivit confirmării de achitare a notei de plată nr. 0000 3406 0768 75, emisă la 20 mai 2025, ora 16:37, prin Serviciul guvernamental de plăți electronice (MPay), reclamantul Ion Guzun a achitat, cu destinația ***„Taxa de timbru”***, suma de 200,00 lei.

În drept, reclamantul și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art. 189 alin. (1), art. 206 alin. (1) lit. e), art. 211, art. 212 și art. 224 alin. (1) lit. e) din Codul administrativ, solicitând admiterea acțiunii de control normativ, anularea art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, aprobat prin Hotărârea Congresului Uniunii Avocaților nr. 0 din 29 ianuarie 2011, precum și compensarea cheltuielilor de judecată în mărime de 200 lei.

Expunerile pârâtului asupra aspectelor de drept și de fapt ale acțiunii în contencios administrativ;

Prin referința înregistrată la Curtea de Apel Centru la 04 septembrie 2025 (f.d. 60-63), semnată de consilierul juridic al Uniunii Avocaților Sergiu Barbăneagră, în baza procurii din 10 martie 2025 (f.d. 80), pârâta Uniunea Avocaților din Republica Moldova și-a exprimat dezacordul cu acțiunea în contencios administrativ înaintată de reclamantul Ion Guzun, solicitând respingerea integrală a acesteia ca fiind neîntemeiată.

În susținerea poziției sale, pârâta a relatat că reclamantul Ion Guzun deține statutul de avocat în temeiul licenței nr. 2513 eliberate la 19 iunie 2013 și desfășoară activitate de avocat începând cu 09 iulie 2013, în temeiul deciziei nr. 167 din 09 iulie 2013 de înregistrare a Cabinetului Avocatului „Ion Guzun”.

Prin cererea nr. 121/15 din 24 februarie 2015, reclamantul a solicitat suspendarea activității de avocat pe motivul incompatibilității, iar în temeiul Hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților din 27 februarie 2015 activitatea sa a fost suspendată începând cu 01 martie 2015, în legătură cu angajarea în funcția de consilier juridic și advocacy în cadrul Centrului de Resurse Juridice din Moldova.

La 18 martie 2021, reclamantul a solicitat reluarea activității de avocat începând cu 01 aprilie 2021, cerere admisă prin Dispoziția nr. 18 din 22 martie 2021.

Ulterior, prin Hotărârea Parlamentului nr. 63 din 30 martie 2023, reclamantul a fost numit în funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, exercitând concomitent, potrivit susținerilor pârâtei, și profesia de avocat, fapt care ar rezulta din declarațiile de avere și interese personale pentru anii 2023 și 2024, publicate pe portalul Autorității Naționale de Integritate, în care au fost declarate atât indemnizațiile obținute de la Consiliul Superior al Magistraturii, cât și onorariile obținute din activitatea desfășurată în cadrul Cabinetului Avocatului „Ion Guzun.

A menționat că, în urma sesizării depuse de Victoria Furtună, înregistrată la secretariatul Uniunii Avocaților la 15 aprilie 2025 sub nr. 941/2025, Consiliul Uniunii Avocaților, prin Hotărârea nr. 07-14[1]/18.04.2025, a constatat starea de incompatibilitate a avocatului Ion Guzun cu funcția de demnitate publică de membru al Consiliului Superior al Magistraturii.

Referitor la competența Consiliului Uniunii Avocaților de a verifica și constata stările de incompatibilitate, pârâta a invocat prevederile art. 39 lit. a), b) și o) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, potrivit cărora Consiliul asigură executarea hotărârilor Congresului, soluționează problemele privind exercitarea profesiei de avocat și îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege sau delegate de Congres, subliniind că, deși chestiunea competenței de constatare a incompatibilității nu ține de obiectul controlului normativ, odată invocată de reclamant, alegațiile acestuia nu au temei legal.

În acest context, a susținut că, prin art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, Congresul Uniunii Avocaților a delegat Consiliului atribuția de verificare și constatare, la cerere sau din oficiu, a stărilor de incompatibilitate prevăzute la art. 11 din Legea nr. 1260/2002, fără a depăși limitele competențelor stabilite de lege, iar Consiliul nu verifică stări de incompatibilitate ipotetice, ci situații de fapt concrete, existente la momentul verificării.

Pârâta a subliniat că dispoziția contestată nu instituie incompatibilități noi și nici restricții suplimentare în exercitarea profesiei de avocat, ci reglementează exclusiv mecanismul procedural de verificare și constatare a incompatibilităților deja stabilite prin lege. Prin urmare, art. 13 alin. (3) din Statut reprezintă, în opinia sa, o normă cu caracter organizatoric și procedural, adoptată în vederea punerii în aplicare a prevederilor Legii nr. 1260/2002.

Totodată, a făcut referire la art. 1 alin. (2) și art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1260/2002, susținând că profesia de avocat beneficiază de autonomie organizatorică și funcțională, iar Statutul profesiei de avocat constituie parte integrantă a cadrului normativ care reglementează exercitarea acestei profesii.

Cu privire la incompatibilitatea dintre exercitarea profesiei de avocat și deținerea funcției de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, pârâta a invocat art. 11 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1260/2002, potrivit căruia profesia de avocat este incompatibilă cu orice funcție publică sau de demnitate publică. A arătat că art. 11 alin. (2) din aceeași

lege instituie posibilitatea suspendării activității de avocat, astfel încât incompatibilitățile prevăzute de lege să nu se răsfrângă asupra persoanelor a căror activitate profesională este suspendată.

În ceea ce privește argumentele reclamantului întemeiate pe art. 16 alin. (2) din Legea nr. 100/2017 cu privire la actele normative, pârâta a susținut că dispozițiile respective reglementează actele normative emise de autoritățile administrației publice centrale de specialitate și de autoritățile publice autonome, nefiind aplicabile actelor adoptate de Congresul Uniunii Avocaților.

A explicat că Uniunea Avocaților reprezintă un organ de autoadministrare profesională, constituit sub forma unei asociații profesionale necomerciale, cu autonomie statutară, care, în măsura în care exercită atribuții cu efecte obligatorii, intră în definiția „autorității publice" de la art. 7 din Codul administrativ și poate emite acte administrative normative supuse controlului de legalitate în contenciosul administrativ, fără a fi însă asimilată autorităților vizate de art. 16 alin. (2) din Legea nr. 100/2017.

Suplimentar, pârâta a relevat că Statutul profesiei de avocat a fost adoptat la 29 ianuarie 2011, în temeiul Legii nr. 102 din 28 mai 2010, și publicat în Monitorul Oficial la 08 aprilie 2011, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 100/2017. În consecință, a apreciat că prevederile acestei din urmă legi nu pot fi aplicate retroactiv pentru a contesta legalitatea dispozițiilor statutare adoptate anterior.

Cu referire la susținerea reclamantului potrivit căreia competența de constatare a incompatibilităților ar aparține Autorității Naționale de Integritate, pârâta a invocat prevederile art. 5–7 din Legea nr. 132/2016, arătând că atribuțiile acestei autorități privesc verificarea regimului juridic al incompatibilităților în sectorul public, în timp ce Consiliul Uniunii Avocaților exercită competențe distincte în raport cu statutul profesional al avocatului.

Astfel, a considerat că nu există un conflict de competențe între Autoritatea Națională de Integritate și Consiliul Uniunii Avocaților, întrucât fiecare autoritate acționează în limitele atribuțiilor conferite de cadrul normativ aplicabil.

În susținerea interpretării sistemice a normelor juridice, pârâta a făcut referire și la Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 26 ianuarie 2023, subliniind necesitatea interpretării dispozițiilor legale în coroborare cu celelalte norme incidente, iar nu în mod izolat.

Prin urmare, pârâta a concluzionat că art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat este conform prevederilor Legii nr. 1260/2002, nu instituie incompatibilități suplimentare și nu extinde nelegal competențele Consiliului Uniunii Avocaților, motiv pentru care a solicitat respingerea integrală a acțiunii în control normativ formulate de reclamantul Ion Guzun, inclusiv a pretenției privind compensarea cheltuielilor de judecată în mărime de 200 lei.

Explicațiile participanților la proces prezentate în cadrul ședinței de judecată:

În ședința de judecată, reclamantul Ion Guzun nu s-a prezentat, deși a fost înștiințat legal despre data, ora și locul examinării cauzei, depunând o cerere prin care a solicitat

examinarea acțiunii în lipsa sa. Completul judiciar, în temeiul art. 206 alin. (1) din Codul de procedură civilă și art. 218 lit. d) din Codul administrativ, a admis cererea respectivă și a dispus examinarea cauzei în absența reclamantului.

Reprezentantul pârâtei Uniunea Avocaților din Republica Moldova, Sergiu Barbăneagră, prezent în ședința de judecată, a susținut integral argumentele expuse în referința depusă anterior, solicitând respingerea acțiunii în contencios administrativ ca fiind neîntemeiată.

La întrebările completului judiciar, în ședința din 03 septembrie 2026, reprezentantul pârâtei a explicat că, în procedura Consiliului Uniunii Avocaților, au fost inițiate trei proceduri administrative privind trei membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, iar în privința membrilor Sergiu Băieșu și Alexandru Postică, Consiliul a constatat lipsa stării de incompatibilitate la momentul examinării sesizării, în contextul în care aceștia își suspendaseră anterior activitatea de avocat. A mai declarat că, în opinia pârâtei, orice funcție de demnitate publică este incompatibilă cu statutul profesiei de avocat și că Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nu intervine în raport cu Legea cu privire la avocatură.

În ședința din 24 septembrie 2026, în cadrul pledoariilor, reprezentantul pârâtei a menținut poziția, a precizat că nu există contestații în privința stărilor de incompatibilitate și a declarat că, la adoptarea Statutului profesiei de avocat odată cu modificările operate în Legea cu privire la avocatură în anul 2010, legea a împuternicit Congresul să aprobe Statutul, iar prin Hotărârea Congresului adoptată în temeiul Legii nr. 102/2010, în opinia pârâtei, Consiliul a fost împuternicit inclusiv să verifice și să constate stările de incompatibilitate.

La 01 octombrie 2026, după deliberare, completul judiciar a pronunțat dispozitivul hotărârii.

Motivele hotărîrii:

Acţiunea în control normativ înaintată de Guzun Ion este admisibilă şi întemeiată, din considerentele ce vor fi expuse în continuare de Completul judiciar specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru.

1. Cu referire la competența instanței de judecată.

Potrivit art. 191 alin. (2) din Codul administrativ, *„Curțile de apel soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva actelor administrative normative, care nu se supun controlului de constituționalitate”.*

Statutul profesiei de avocat nu face parte din categoria actelor supuse controlului de constituționalitate, enumerate la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova (legile și hotărârile Parlamentului, decretele Președintelui Republicii Moldova, hotărârile și ordonanțele Guvernului, tratatele internaționale), fiind un act administrativ normativ sub egida reglementărilor art. 12 Cod Administrativ - astfel încât controlul legalității acestuia revine curții de apel, care examinează cauza în calitate de instanță de fond, potrivit procedurii prevăzute de cartea a treia, capitolul II din Codul administrativ,

completată, în conformitate cu art. 195 din Codul administrativ, de prevederile Codului de procedură civilă.

2. Cu referire la admisibilitatea acţiunii:

Prevederi relevante ale Codului administrativ sînt următoarele:

Articolul 1. Legislația administrativă

(3) Actele normative subordonate legii se aplică numai dacă sînt emise în temeiul legii şi nu contravin acesteia.

Articolul 3. Scopul legislaţiei administrative

Legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinîndu-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

Articolul 5. Activitatea administrativă

Activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale şi normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum şi a operaţiunilor administrative realizate de autorităţile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii şi se aplică nemijlocit legea.

Articolul 7. Autoritățile publice

Autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

Articolul 8. Regimul de putere publică

Regimul de putere publică reprezintă ansamblul competențelor prevăzute de lege în vederea realizării sarcinilor autorităților publice, care le conferă posibilitatea de a se impune cu forță juridică obligatorie în raporturile lor cu persoane fizice sau juridice.

Articolul 12. Actul administrativ normativ

Actul administrativ normativ este actul juridic subordonat legii, adoptat, aprobat sau emis de o autoritate publică în baza prevederilor constituţionale sau legale, care stabileşte reguli de aplicare obligatorii pentru un număr nedeterminat de situaţii identice.

Articolul 17. Dreptul vătămat

Drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Articolul 20. Acţiunea în contencios administrativ

Dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ.

Articolul 39. Accesul liber la justiție

(1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit.

Articolul 189. Înaintarea acțiunii în contencios administrativ

(1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Articolul 206. Felurile acțiunilor în contencios administrativ

(1) O acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru:

e). anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

Articolul 212. Actele anexate la cererea de chemare în judecată

(1) La cererea de chemare în judecată se anexează: […] e) dovada achitării taxei de stat și/sau a taxei de timbru, în cazurile prevăzute în Legea taxei de stat nr. 213/2023.

În același context, Completul judiciar reține că, potrivit art. 20 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, „Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime”, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție”.

Cu privire la calitatea pârâtei de autoritate publică și la natura juridică a actului contestat, Completul judiciar reține că, potrivit art. 35 alin. (1) din Legea nr. 1260/2002 cu privire la avocatură, „Uniunea Avocaților este organul de autoadministrare al avocaților, din care fac parte toți membrii barourilor din țară, și are sediul în municipiul Chișinău”, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „Uniunea Avocaților este persoană juridică, are patrimoniu și buget propriu”. Conform art. 37 lit. c) din aceeași lege, Congresul Uniunii Avocaților „aprobă și modifică Codul deontologic al avocatului și statutul profesiei de avocat”, iar potrivit art. 4 alin. (1) și (2) din lege, statutul profesiei de avocat face parte din cadrul juridic al activității de avocat și se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Prin urmare, Uniunea Avocaților, deși constituită ca persoană juridică cu statut de asociație profesională necomercială, acționează, la adoptarea Statutului profesiei de avocat și la aplicarea acestuia în privința avocaților, în baza unei competențe conferite prin lege și cu forță juridică obligatorie față de toți membrii profesiei, adică în regim de putere publică, în sensul art. 7 și art. 8 din Codul administrativ. De altfel, această calificare nu este contestată de pârâtă, care, în referință, a recunoscut expres că, în măsura în care exercită atribuții cu efecte obligatorii, intervine sub definiția autorității publice prevăzute de art. 7 din Codul administrativ și emite acte administrative normative supuse controlului de legalitate.

În același sens, Completul judiciar reține că prevederile Codului civil al Republicii Moldova nr. 1107/2002 nu conferă actelor statutare ale Uniunii Avocaților caracterul unor acte de drept privat. Potrivit art. 171 alin. (1) din Codul civil, persoana juridică este subiectul de drept constituit în condițiile legii, având un patrimoniu afectat realizării unui anumit scop „conform cu legea, ordinea publică și bunele moravuri”, iar potrivit art. 176 alin. (3) din Codul civil, „Persoana juridică cu scop nelucrativ poate desfășura numai activitatea prevăzută de lege și de actul de constituire”. Or, normele Statutului profesiei

de avocat nu reglementează raporturi civile dintre participanți aflați pe poziții de egalitate, în sensul art. 2 și art. 173 din Codul civil, ci raporturi de drept public, care decurg din exercitarea atribuțiilor de autoadministrare a profesiei, conferite de Legea nr. 1260/2002.

Totodată, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut, în cauza Le Compte, Van Leuven și De Meyere împotriva Belgiei (hotărârea din 23 iunie 1981, seria A nr. 43, § 64), că organismele profesionale instituite prin lege, care urmăresc un scop de interes general și sunt învestite cu prerogative administrative și normative, precum și cu prerogative disciplinare față de membrii profesiei, constituie instituții de drept public, integrate în structurile statului. Acest raționament confirmă calificarea Statutului profesiei de avocat ca act emis de o autoritate care acționează în regim de putere publică.

Completul judiciar reţine că la caz obiectul acţiunii de contencios administrativ în control normativ, îl constituie o dispoziţie a Statutului profesiei de avocat, aplicabilă în mod general şi repetat tuturor situaţiilor de incompatibilitate prevăzute de art. 11 din Legea nr. 1260/2002. Norma nu se adresează unui destinatar individualizat, ci stabileşte o regulă de competenţă cu caracter general, susceptibilă de aplicare într-un număr nedeterminat de cazuri.

Caracterul general și repetat al aplicării normei este confirmat și de explicațiile reprezentantului pârâtei din ședința de judecată din 03 septembrie 2026, potrivit cărora în baza acesteia au fost inițiate cel puțin trei proceduri administrative în privința a trei avocați, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, precum și de petiția nr. 1110/2025 din 29 aprilie 2025, prin care s-a solicitat Consiliului Uniunii Avocaților, cu invocarea expresă a art. 13 alin. (3) din Statut, verificarea și constatarea stărilor de incompatibilitate ale avocaților Ion Guzun, Alexandru Postică și Sergiu Băieșu.

Totodată, reclamantul justifică afectarea situaţiei sale juridice prin faptul că norma contestată a fost invocată în procedura în care Consiliul Uniunii Avocaţilor a constatat incompatibilitatea în privinţa sa (Hotărârea nr. 07-14[1]/18.04.2025), precum și în procedurile inițiate ulterior în baza sesizărilor nr. 1110/2025 și nr. 1027/2025.

Astfel, Completul judiciar specializat va reține că la caz, reclamantul Guzun Ion fiind avocat titular al licenței nr. 2513 din 19 iunie 2013 și, în această calitate, în privința sa au fost aplicate direct reglementările Statutului (art. 54 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 1260/2002), pe cale de consecință reclamantul poate revendica, în sensul art. 17 și art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, un drept vătămat prin efectele aplicării actului normativ obiect al acțiunii.

Existenţa unui litigiu separat privind contestarea actului administrativ individual nu determină identitatea obiectului celor două acţiuni şi nu exclude controlul normativ, întrucât părțile, obiectul și temeiul celor două acțiuni nu coincid în sensul art. 207 alin. (2) lit. a) și c) din Codul administrativ.

Acțiunea a fost depusă cu respectarea cerințelor prevăzute de art. 211 și art. 212 din Codul administrativ, fiind semnată de reclamant, însoțită de copiile actelor pe care își întemeiază pretențiile și de dovada achitării taxei de timbru. Sub acest aspect, Completul

judiciar reține că, potrivit art. 2 alin. (1) din Legea taxei de stat nr. 213 din 31 iulie 2023, *„Taxa de timbru este o sumă de bani care se percepe, o singură dată, de la persoanele fizice și juridice pentru intentarea unui proces judiciar civil, de contencios administrativ […]”*, iar potrivit alin. (4) al aceluiași articol, *„Taxa de timbru constituie 200 de lei”*. Totodată, conform pct. 1.1.11 din anexa nr. 2 la Legea nr. 213/2023, reclamanții se scutesc de taxa de stat *„În acțiunile de contencios administrativ, cu excepția pct. 1.15 din anexa nr. 1”*. Prin urmare, la depunerea acțiunii de control normativ, reclamantul a achitat în mod corect taxa de timbru în cuantum de 200 lei, fiind scutit de plata taxei de stat.

Acțiunea de control normativ nu este condiționată de parcurgerea procedurii prealabile și, potrivit art. 209 alin. (3) din Codul administrativ, nu este supusă unui termen de înaintare.

În raport cu obiectul cererii, caracterul administrativ-normativ al dispoziţiei contestate şi interesul reclamantului de a solicita controlul legalităţii acesteia, Completul judiciar conchide că acţiunea întruneşte condiţiile de admisibilitate.

3. Analiza fondului acțiunii în contencios administrativ;

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. e) Cod administrativ, examinînd acţiunea în contencios administrativ în fond, instanţa de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: **anulează în tot sau în parte actul administrativ normativ, dacă acesta este ilegal, sau constată nulitatea acestuia, dacă acesta este nul.**

Potrivit art. 225 alin. (1) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ.

Conform art. 219 alin. (1) din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Potrivit art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care î-şi întemeiază pretenţia.

În aplicarea acestor norme, Completul judiciar reține, în acord cu practica Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție (Decizia din 13 aprilie 2022, dosarul nr. 3ra-75/22, reflectată în Fișa tematică „Acțiunea de control normativ”, ianuarie 2023), că acțiunea în control normativ presupune verificarea legalității unui act administrativ care stabilește reguli de aplicare obligatorii pentru un număr nedeterminat de situații identice, instanța urmând să examineze legalitatea actului normativ prin prisma temeiurilor de ilegalitate invocate, dar nu doar prin prisma dreptului încălcat invocat de reclamant

Cu raportare la litigiul dedus judecății, Completul judiciar reține următoarele prevederi legale relevante:

Constituția Republicii Moldova din 29 iulie 1994

Articolul 7. Constituția Republicii Moldova este Legea ei Supremă. Nici o lege și nici un alt act juridic care contravine prevederilor Constituției nu are putere juridică.

Articolul 54 alin. (2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției. (4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.

Articolul 121¹ Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței autorității judecătorești.

Articolul 122 alin. (1) Consiliul Superior al Magistraturii este format din 12 membri: șase judecători aleși de Adunarea Generală a Judecătorilor, reprezentând toate nivelurile instanțelor judecătorești, și șase persoane care se bucură de o înaltă reputație profesională și integritate personală, cu experiență în domeniul dreptului sau în alt domeniu relevant, care nu activează în cadrul organelor puterii legislative, executive sau judecătorești și nu sunt afiliate politic. (2) Procedura și condițiile de alegere, numire și încetare a mandatului membrilor Consiliului Superior al Magistraturii sunt stabilite de lege. […]

Prevederile art. 121¹ și ale art. 122 au fost introduse, respectiv expuse în redacție nouă, prin Legea nr. 120 din 23 septembrie 2021 pentru modificarea Constituției Republicii Moldova (Monitorul Oficial nr. 238 din 01 octombrie 2021, art. 274), care, potrivit art. II alin. (1), a intrat în vigoare la expirarea a 6 luni de la data publicării.

Codul administrativ al Republicii Moldova nr. 116 din 19 iulie 2018:

Articolul 21 Legalitatea: (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. (2) Exercitarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. (3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Articolul 29 Proporționalitatea: (1) Orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă principiului proporționalității.

Articolul 228 Efectele anulării unui act administrativ individual sau normativ: (2) Actul administrativ normativ anulat în tot sau în parte de către instanța de judecată nu produce efecte juridice din momentul în care hotărârea instanței de judecată devine definitivă.

Legea cu privire la avocatură nr. 1260 din 19 iulie 2002:

Articolul 1 alin. (2) Profesia de avocat este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonomă, în condițiile prezentei legi și ale statutului profesiei de avocat. Activitatea avocatului nu este activitate de întreprinzător.

Articolul 4 alin. (1) Cadrul juridic al activității de avocat se constituie din Constituția Republicii Moldova, prezenta lege, alte legi care reglementează activitatea menționată din statutul profesiei de avocat, precum și din tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte. (2) Statutul profesiei de avocat și modificările la acesta se publică în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.

Articolul 11. Incompatibilități: (1) Profesia de avocat este incompatibilă cu: a) oricare funcție publică sau de demnitate publică; b) activitatea de notar și cea de executor judecătoresc; c) alte activități ce lezează demnitatea ori independența profesiei de avocat sau bunele moravuri. (2) Incompatibilitățile prevăzute la alin. (1) nu se răsfrâng asupra avocaților a căror activitate este suspendată.

Articolul 13. Suspendarea și reluarea activității de avocat: (1) Activitatea de avocat se suspendă: a) în temeiul cererii scrise a avocatului, din momentul depunerii originalului licenței și a legitimației de avocat, cu ulterioara consemnare a acestui fapt, în termen de 3 zile lucrătoare, în Lista avocaților care au dreptul de a exercita profesia de avocat; b) în caz de incompatibilitate, pe durata existenței acestei stări; […] (2) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)–f), licența și legitimația avocatului a cărui activitate este suspendată se transmit, în termen de 10 zile lucrătoare, Consiliului Uniunii Avocaților, unde se păstrează pe parcursul perioadei de suspendare a activității de avocat. (3) La epuizarea circumstanțelor care au dus la suspendarea activității de avocat, avocatul depune, la Uniunea Avocaților, cerere de consemnare a reluării activității de avocat, cu anexarea actelor ce justifică epuizarea circumstanțelor care au stat la baza suspendării. (4) Suspendarea și reluarea activității de avocat se consemnează de către secretarul general al Uniunii Avocaților, în cel mult 3 zile lucrătoare, în Lista avocaților care au dreptul de a exercita profesia de avocat. (5) Desfășurarea activității de avocat pe perioada suspendării constituie abatere disciplinară gravă.

Articolul 14. Încetarea activității de avocat: (3) Încetarea activității de avocat se consemnează, în termen de 10 zile, în temeiul hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților, în Lista avocaților care au dreptul de a exercita profesia de avocat.

Articolul 35 alin. (5) Organele de conducere ale Uniunii Avocaților sunt: a) Congresul; b) Consiliul Uniunii Avocaților; c) președintele Uniunii Avocaților; d) secretarul general al Uniunii Avocaților.

Articolul 37. Congresul […] c) aprobă și modifică Codul deontologic al avocatului și statutul profesiei de avocat;

Articolul 38 alin. (1) Consiliul Uniunii Avocaților este organul reprezentativ și deliberativ al avocaților, care asigură activitatea permanentă a Uniunii Avocaților. (6) Ședința Consiliului Uniunii Avocaților se consideră legal întrunită dacă la ea participă mai mult de jumătate din membrii Consiliului

Articolul 39. Consiliul Uniunii Avocaților are următoarele atribuții: a) asigură executarea hotărârilor Congresului; b) soluționează, în perioada dintre sesiunile Congresului, problemele privind exercitarea profesiei de avocat, cu excepția celor date în competența Congresului; […] d^1) aprobă regulamente, instrucțiuni și proceduri privind

activitatea de avocat; […] f¹) consemnează încetarea activității de avocat; […] n³) aprobă procedura de verificare a respectării de către avocați a obligațiilor ce le revin în conformitate cu Legea nr. 308/2017 cu privire la prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului și supraveghează respectarea de către avocați a obligațiilor ce le revin în conformitate cu această lege; o) îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege sau delegate de Congres.

Articolul 54 alin. (1) Avocatul este obligat: […] k) să respecte normele Codului deontologic al avocatului și prevederile statutului profesiei de avocat.

- **Legea nr. 102 din 28 mai 2010 pentru modificarea și completarea unor acte legislative:**

Art. V. (5) *Congresul Uniunii Avocaților, în termen de cel mult 6 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, va aproba statutul profesiei de avocat, care va fi publicat în Monitorul Oficial al Republicii Moldova.*

Prin art. I pct. 2 din Legea nr. 102/2010, sintagma „din statutul profesiei de avocat" a fost introdusă în art. 4 din Legea nr. 1260/2002, iar lista atribuțiilor Consiliului Uniunii Avocaților, expusă la data respectivă în redacție nouă (art. 36 în numerotarea de la acea dată), cuprindea atribuții precum asigurarea executării hotărârilor Congresului, soluționarea problemelor privind exercitarea profesiei de avocat, ținerea Listei avocaților care au dreptul de a exercita profesia de avocat, fără a include o atribuție de verificare și constatare a stărilor de incompatibilitate.

Statutul profesiei de avocat, adoptat de Congresul Uniunii Avocaților la 29 ianuarie 2011 (Monitorul Oficial nr. 54-57 din 08 aprilie 2011, art. 302):

Articolul 2 alin. (2) Condițiile în care activează avocatul, formele de organizare a profesiei de avocat, limitele genurilor de asistență juridică, garanțiile pentru acordarea asistenței și modul de accedere în profesie sînt strict reglementate de Lege și Statutul profesiei de avocat.

Articolul 13 Activități incompatibile cu profesia de avocat: (1) Pentru admiterea în profesie și pentru exercitarea acesteia avocatul trebuie să nu se găsească în niciunul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute la art. 11 din Lege. (2) – *abrogat*. (3) Stările de incompatibilitate prevăzute la art. 11 din Lege se verifică și se constată de către Consiliul Uniunii Avocaților la cerere sau din oficiu. (3¹) Nu este incompatibil avocatul remunerat în interiorul organelor profesiei de avocat. (4) Avocatul devenit incompatibil are obligația să anunțe în scris Consiliul Uniunii Avocaților; neanunțarea incompatibilității constituie o gravă abatere disciplinară care se sancționează. (5) Continuarea exercitării profesiei după intervenirea cazului de incompatibilitate constituie o faptă de exercitare ilegală a profesiei de avocat.

Articolul 43¹ Competența Consiliului Uniunii Avocaților: (1) Consiliul Uniunii Avocaților are următoarele atribuții: a) asigură executarea hotărârilor Congresului; b) soluționează, în perioada dintre sesiunile Congresului, problemele privind exercitarea profesiei de avocat, cu excepția celor date în competența Congresului; […] o)

consemnează încetarea activității de avocat; […] bb) îndeplinește alte atribuții prevăzute de lege sau delegate de Congres.

- Legea cu privire la actele normative nr. 100 din 22 decembrie 2017:

Articolul 2. *act normativ* – act juridic adoptat, aprobat sau emis de o autoritate publică, care are caracter public, obligatoriu, general și impersonal și care stabilește, modifică ori abrogă norme juridice care reglementează nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice și care sunt aplicabile unui număr nedeterminat de situații identice;

Articolul 3 alin. (1) La elaborarea unui act normativ se respectă următoarele principii: a) constituționalitatea; b) respectarea drepturilor și libertăților fundamentale; c) legalitatea și echilibrul între reglementările concurente; d) oportunitatea, coerența, consecutivitatea, stabilitatea și predictibilitatea normelor juridice; e) asigurarea transparenței, publicității și accesibilității; f) respectarea ierarhiei actelor normative. (4) Actul normativ trebuie să se integreze organic în cadrul normativ în vigoare, scop în care: a) proiectul actului normativ trebuie corelat cu prevederile actelor normative de nivel superior sau de același nivel cu care se află în conexiune; b) proiectul actului normativ întocmit în temeiul unui act normativ de nivel superior nu poate depăși limitele competenței instituite prin actul de nivel superior și nici nu poate contraveni scopului, principiilor și dispozițiilor acestuia.

Articolul 7 alin. (1) Forța juridică a actelor normative se stabilește în funcție de competența și statutul autorității publice emitente, precum și de categoria actului. Limitele de competență privind adoptarea, aprobarea sau emiterea actelor normative sunt stabilite de Constituția Republicii Moldova, de Legea nr. 136/2017 cu privire la Guvern și de alte acte normative.

Articolul 16 alin. (2) Actele normative ale autorităților administrației publice centrale de specialitate și ale autorităților publice autonome sunt emise sau aprobate numai în temeiul și pentru executarea legilor și a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului. Actele normative respective se limitează strict la cadrul stabilit de actele normative de nivel superior pentru executarea cărora se emit sau se aprobă și nu pot contraveni prevederilor actelor respective. […]

Legea cu privire la Autoritatea Naţională de Integritate nr. 132 din 17 iunie 2016:

Articolul 5. Autoritatea asigură integritatea în exercitarea funcției publice sau funcției de demnitate publică și prevenirea corupției prin realizarea controlului averii și al intereselor personale și privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor.

Articolul 6. În vederea realizării misiunii sale, Autoritatea are următoarele funcții: […] b) exercitarea controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor; c) constatarea și sancționarea

încălcărilor regimului juridic al declarării averii și intereselor personale, al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor;

Articolul 7 alin. (2) În domeniul exercitării controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor, Autoritatea: a) constată încălcarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor; […]

Articolul 37 alin. (1) Autoritatea efectuează controlul privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor din oficiu ori la sesizarea unor persoane fizice sau persoane juridice, în conformitate cu prevederile prezentei legi și ale metodologiei […]. (5) Controlul nu poate fi inițiat în cazul în care de la admiterea conflictului de interese sau de la apariția stării de incompatibilitate, de restricție sau de limitare au trecut mai mult de trei ani. (6) Controlul privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor se efectuează în cel mult 3 luni de la repartizarea sesizării. […]

Articolul 38 alin. (1) În urma controlului privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor, inspectorul de integritate emite un act de constatare în cazul în care stabilește că: […] b) persoana supusă controlului s-a aflat ori se află în stare de incompatibilitate;

Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii şi a intereselor personale:

Articolul 3 alin. (1) Subiecți ai declarării averii și a intereselor personale sunt: a) persoanele care dețin funcțiile de demnitate publică prevăzute în anexa la Legea nr. 199 din 16 iulie 2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică; […]

Articolul 10 alin. (1) Controlul averii și al intereselor personale, al respectării regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor **ale subiecților declarării se efectuează de către Autoritatea Națională de Integritate în conformitate cu Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate.**

Articolul 16. Subiectul declarării se află într-o stare de incompatibilitate în cazul în care pe lângă funcția publică sau de demnitate publică deține/exercită simultan o altă funcție, calitate sau activitate, fapt care este interzis prin Constituția Republicii Moldova și/sau prin alte acte legislative.

Articolul 22 alin. (1) Autoritatea Națională de Integritate exercită controlul asupra executării prezentei legi.

Legea integrității nr. 82 din 25 mai 2017:

Articolul 12 alin. (1) Pentru exercitarea eficientă și dezinteresată a atribuțiilor agentului public, desfășurarea activității sale profesionale este incompatibilă cu alte funcții, calități sau activități, cu excepția celor stabilite de Constituție sau legi organice. […]

Articolul 31. Controlul conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor ale agenților publici subiecți ai declarării averii și intereselor personale se

efectuează de către Autoritatea Națională de Integritate în conformitate cu prevederile legislației ce reglementează statutul Autorității și ale legislației privind declararea și controlul averii și intereselor personale.

Legea cu privire la Consiliul Superior al Magistraturii nr. 947 din 19 iulie 1996:

Articolul 1 alin. (1) Consiliul Superior al Magistraturii este un organ independent, format în vederea organizării și funcționării sistemului judecătoresc, și este garantul independenței autorității judecătorești. (2) Consiliul Superior al Magistraturii exercită autoadministrarea judecătorească.

Articolul 3 alin. (8) Pe durata exercitării mandatului de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, membrii numiți conform alin. (3) nu pot desfășura activități de reprezentare în judecătorii, la curțile de apel și la Curtea Supremă de Justiție.

Articolul 11 alin. (1) Membrul Consiliului Superior al Magistraturii este obligat: […] g) să respecte prevederile legale privind conflictul de interese și regimul juridic al incompatibilităților și interdicțiilor.

Aprecierea Completului judiciar.

A. Cu privire la existența temeiului legal pentru competența instituită prin art. 13 alin. (3) din Statut.

În speţă, Completul judiciar reţine că verificarea legalităţii normei contestate presupune stabilirea, pe de o parte, a existenţei unei abilitări legale pentru adoptarea Statutului profesiei de avocat şi, pe de altă parte, a întinderii abilitării de a atribui Consiliului Uniunii Avocaţilor competenţa de verificare şi constatare a incompatibilităţilor.

Iniţial, Completul judiciar evidenţiază faptul că în cadrul acţiunii în control normativ se realizează verificarea respectării competenţei autorului, la emiterea acestuia a procedurii de adoptare şi a limitelor materiale impuse de normele juridice superioare. În controlul normativ, simpla utilitate administrativă a unei reguli nu poate suplini lipsa temeiului legal al competenţei instituite. Această exigență rezultă, în egală măsură, din art. 7 din Constituție, din art. 1 alin. (3) și art. 12 din Codul administrativ, potrivit cărora se instituie condiția obligatorie pentru actele normative de a fi subordonate legii, respectiv se aplică doar dacă sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei, precum și din art. 7 alin. (1) din Legea nr. 100/2017, potrivit căruia forța juridică a actelor normative se stabilește în funcție de competența și statutul autorității publice emitente, iar limitele de competență privind adoptarea actelor normative sunt stabilite de Constituție și de alte acte normative de nivel superior.

La caz, nu este de contestat faptul că profesia de avocat este organizată și funcționează pe principiul autonomiei şi că Statutul profesiei de avocat este adoptat de Congresul Uniunii Avocaţilor în temeiul Legii nr. 1260/2002 (art. 1 alin. (2), art. 4 alin. (1) și art. 37 lit. c) din lege) și al art. V alin. (5) din Legea nr. 102/2010. ***Ceea ce se contestă și urmează a fi verificat în cadrului controlului judiciar realizat la caz, este întinderea competenţei pe care Congresul o poate atribui Consiliului prin intermediul unui act administrativ normativ subordonat legii.***

Completul judiciar reține că autonomia profesiei de avocat, consacrată de Legea nr. 1260/2002, presupune dreptul organelor de autoadministrare profesională de a reglementa și organiza exercitarea profesiei în limitele stabilite de lege. Totuși, autonomia profesională nu are caracter absolut și nu poate fi interpretată în sensul conferirii unei competențe nelimitate – alta decît cea prevăzută de lege, organelor Uniunii Avocaților. Or, însuși art. 1 alin. (2) din Legea nr. 1260/2002 stabilește că organizarea și funcționarea autonomă a profesiei au loc *„în condițiile prezentei legi şi ale statutului profesiei de avocat”*, ordinea enumerării reflectând ierarhia celor două izvoare. Exercitarea autonomiei profesionale trebuie, prin urmare, să se realizeze cu respectarea principiului legalității, astfel încât dispozițiile statutare să asigure aplicarea legii, fără a modifica repartizarea competențelor stabilite de legiuitor sau a institui prerogative care depășesc cadrul legal.

În acest sens, Completul judiciar remarcă că art. 11 din Legea cu privire la avocatură nr. 1260/2002 stabileşte situaţiile de incompatibilitate. Norma materială care instituie interdicţia şi norma de competenţă care desemnează organul împuternicit să verifice şi să constate încălcarea acesteia au obiecte juridice distincte.

Prin urmare, argumentul părții pîrîte potrivit căruia art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat nu instituie incompatibilităţi noi, ci face trimitere la cele stabilite prin lege, este pertinent numai sub aspectul conţinutului interdicţiilor. El nu răspunde însă criticii principale privind existenţa temeiului legal al competenţei de verificare şi constatare – care se regăsește în art13 al.(3) al actului administrativ normativ analizat.

Completul judiciar consideră necesar să evidențieze că existența unei incompatibilități stabilite prin lege și competența unui anumit organ de a verifica și constata această incompatibilitate reprezintă două aspecte juridice distincte.

Astfel, împrejurarea că legiuitorul a instituit anumite interdicții în exercitarea profesiei de avocat nu presupune, în mod automat, că orice organ de autoadministrare profesională poate fi învestit, printr-un act normativ subordonat legii, cu atribuția de a verifica respectarea acestora și de a adopta constatări cu efecte asupra statutului profesional al persoanei. Or, în condițiile în care asemenea constatări pot constitui temei pentru aplicarea unor măsuri care afectează exercitarea profesiei, competența organului abilitat trebuie să rezulte din cadrul legal aplicabil, iar nu exclusiv din dispoziția statutară a cărei legalitate este supusă controlului judecătoresc la caz.

Completul judiciar subliniază că expresia „se verifică şi se constată de către Consiliul Uniunii Avocaţilor la cerere sau din oficiu” nu se limitează la o operaţiune tehnică de evidenţă a avocaţilor. Aceasta desemnează și învestește Consiliul UA să cerceteze o situaţie juridică şi să adopte o constatare susceptibilă de a produce consecinţe asupra exercitării profesiei.

Efectele unei asemenea constatări rezultă din chiar sistemul Statutului: potrivit art. 13 alin. (4) și (5) din Statut, neanunțarea incompatibilității constituie o gravă abatere disciplinară, iar continuarea exercitării profesiei după intervenirea cazului de incompatibilitate constituie o faptă de exercitare ilegală a profesiei de avocat. Aceste

efecte au fost invocate expres de partea pârâtă în Comunicatul din 25 aprilie 2025 și în Hotărârea nr. 07-14[1]/18.04.2025 (pct. 55–56), unde s-a reținut că starea constatată, *„în cumul cu starea de incompatibilitate, poate să se încadreze într-o posibilă faptă de exercitare ilegală a profesiei de avocat”*. Prin urmare, constatarea întemeiată pe norma contestată nu este o simplă opinie consultativă, ci un act cu efecte juridice potențiale de ordin disciplinar și nu doar asupra statutului profesional al destinatarului.

În acest context, Completul judiciar apreciază critic argumentul pîrîtei potrivit căruia dispoziția contestată ar avea un caracter exclusiv organizatoric și procedural. Or, din conținutul normei rezultă că aceasta nu se limitează la stabilirea modalității tehnice de examinare a unor situații juridice, ci desemnează în mod direct Consiliul Uniunii Avocaților drept organ competent să verifice și să constate stările de incompatibilitate.

Prin urmare, norma contestată cuprinde nu doar reguli referitoare la desfășurarea unei proceduri, ci și o regulă de atribuire a competenței, a cărei legalitate urmează a fi apreciată distinct, prin raportare la dispozițiile Legii cu privire la avocatură nr. 1260/2002. Or, simpla calificare a acestei reglementări drept una procedurală nu este suficientă pentru a demonstra conformitatea sa cu actul normativ superior.

Mai mult, dacă norma ar fi într-adevăr una de procedură, aceasta ar trebui să reglementeze elementele esențiale ale procedurii – modul de sesizare, termenele, drepturile persoanei vizate, inclusiv dreptul de a fi audiată și de a avea acces la materiale, forma și efectele actului de constatare, precum și căile de contestare – elemente pe care art. 13 alin. (3) din Statut nu le conține.

În continuare, instanţa examinează argumentul întemeiat pe art. 39 lit. b) şi o) din Legea cu privire la avocatură. Aceste dispoziţii permit Consiliului să soluţioneze probleme privind exercitarea profesiei şi să exercite atribuţii delegate de Congres. Totuşi, delegarea presupune existenţa unei atribuţii care poate fi transmisă în limitele legii, iar nu crearea și punerea în aplicare a unei competenţe materiale independente suplimentare cadrului normativ superior.

Completul judiciar reţine că atribuţia generală de soluţionare a problemelor profesiei care este una ce rezultă din Legea cu privire la avocatură - nu poate fi interpretată, fără alte repere legislative, drept autorizare nelimitată de a institui mecanisme autonome de control al incompatibilităţilor, cu efecte juridice asupra statutului profesional al persoanei. În caz contrar, întinderea competenţei ar rezulta exclusiv din actul subordonat care o consacră, iar condiţia abilitării legale ar deveni lipsită de efect util.

Completul judiciar notează că, deși art. 39 lit. o) din Legea nr. 1260/2002 permite Consiliului Uniunii Avocaților să exercite și alte atribuții delegate de Congres, această prevedere urmează a fi interpretată în coroborare cu dispozițiile legii care reglementează competențele organelor de autoadministrare a profesiei de avocat. Or, posibilitatea delegării unor atribuții nu echivalează cu recunoașterea unui drept nelimitat al Congresului de a institui, prin Statut, competențe materiale distincte de cele care rezultă din cadrul legal.

În acest sens, Completul judiciar subliniază că delegarea reprezintă o modalitate de repartizare a atribuțiilor în interiorul sistemului de autoadministrare profesională, iar nu un mecanism de extindere a competențelor conferite prin lege. Or, potrivit art. 37 din Legea nr. 1260/2002, care reglementează exhaustiv atribuțiile Congresului, legiuitorul nu a conferit Congresului competența de a verifica și constata stările de incompatibilitate ale avocaților, astfel încât Congresul nu putea transmite Consiliului, pe calea delegării, o atribuție pe care el însuși nu o deține în temeiul legii (*nemo plus iuris ad alium transferre potest quam ipse habet).*

Prin urmare, pentru a justifica legalitatea prevederilor art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, nu este suficientă invocarea generică a dreptului Congresului de a delega atribuții, fiind necesară identificarea izvorului/temeiului legal din care rezultă competența materială de verificare și constatare a incompatibilităților, în întinderea stabilită de norma contestată.

În acelaşi timp, instanţa precizează că lipsa unei menţiuni exprese în art. 39 nu ar conduce automat la nelegalitatea oricărei reguli statutare de verificare. Competenţa poate rezulta din interpretarea sistemică a dispoziţiilor legale, în măsura în care verificarea constituie o operaţiune necesară exercitării unei atribuţii conferite prin lege. În prezenta cauză însă, art. 13 alin. (3) din Statut instituie, prin formularea sa generală, o competenţă de verificare şi constatare la cerere sau din oficiu, fără delimitarea acesteia de operaţiunile de suspendare ori de evidenţă prevăzute de lege.

Raportând dispoziţia contestată la reglementarea legală a suspendării activităţii de avocat, Completul judiciar constată că existenţa unor mecanisme legale privind exercitarea şi suspendarea profesiei nu echivalează, prin ea însăşi, cu autorizarea unui control autonom al tuturor incompatibilităţilor, în modalitatea şi cu întinderea stabilite prin norma statutară contestată.

Completul judiciar reține, în mod particular, că art. 13 alin. (1) lit. b) din Legea cu privire la avocatură nr. 1260/2002 prevede suspendarea activității de avocat *„în caz de incompatibilitate, pe durata existenței acestei stări”*. Legea nu condiționează această suspendare de o constatare prealabilă a vreunui organ al Uniunii Avocaților și nici nu desemnează un asemenea organ.

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, în cazurile prevăzute la alin. (1) lit. b)–f), licența și legitimația avocatului se transmit, în termen de 10 zile lucrătoare, Consiliului Uniunii Avocaților, unde se păstrează pe parcursul perioadei de suspendare, iar conform alin. (4), suspendarea și reluarea activității se consemnează de secretarul general al Uniunii Avocaților în Lista avocaților care au dreptul de a exercita profesia de avocat.

Prin urmare, legiuitorul a reglementat atât consecința incompatibilității, cât și anumite operațiuni de evidență și păstrare a actelor profesionale, desemnând expres organul responsabil pentru fiecare dintre acestea.

Totodată, Completul judiciar reține că art. 13 alin. (3) din Legea nr. 1260/2002 reglementează obligația avocatului de a prezenta, odată cu cererea de consemnare a reluării activității, actele justificative privind epuizarea circumstanțelor care au

determinat suspendarea. Această dispoziție confirmă existența unui mecanism legal de verificare documentară în cadrul administrării statutului profesional al avocatului. Totuși, o asemenea verificare, realizată în scopul consemnării reluării activității, nu poate fi asimilată, fără o justificare legală suplimentară, competenței generale de constatare a incompatibilităților la cerere sau din oficiu, instituită prin norma statutară contestată.

În opinia Completului judiciar specializat, aceste prevederi demonstrează că Uniunea Avocaţilor nu este străină de administrarea consecinţelor incompatibilităţii. Totuşi, atribuţia Consiliului de a păstra licenţa şi legitimaţia nu poate fi confundată cu o competenţă generală şi autonomă de a investiga şi constata, la sesizarea oricărei persoane sau din oficiu, ***orice stare de incompatibilitate.*** De asemenea, atribuţia de consemnare în lista avocaţilor este conferită expres secretarului general, ceea ce impune respectarea distincţiei dintre organele cărora legea le distribuie sarcini diferite.

Instanţa distinge astfel între verificarea incidentală a existenţei unor documente justificative, necesară aplicării procedurii de suspendare sau de reluare a activităţii, şi constatarea juridică autonomă a unei incompatibilităţi, ca rezultat al unui control iniţiat la cerere ori din oficiu. În timp ce prima poate constitui o operaţiune auxiliară unei atribuţii legale, cea de-a doua reclamă un temei legal suficient pentru desemnarea organului competent, delimitarea obiectului verificării şi identificarea efectelor constatării.

În acelaşi sens, art. 37 lit. c) din Legea nr. 1260/2002 conferă Congresului competenţa de a aproba şi modifica Statutul profesiei de avocat, iar art. 39 lit. o) permite Consiliului să îndeplinească şi atribuţii delegate de Congres. Interpretate împreună, aceste dispoziţii autorizează distribuirea unor sarcini de autoadministrare, dar nu răspund, prin ele însele, întrebării dacă legiuitorul a conferit Congresului competența materială de a institui o procedură generală de constatare a incompatibilităților. Dreptul de reglementare statutară nu trebuie confundat cu o abilitare nelimitată de a crea competenţe decizionale.

Completul judiciar observă că, atunci când legiuitorul a intenţionat să atribuie organelor Uniunii Avocaţilor prerogative concrete, a identificat expres atât titularul acestora, cât şi operaţiunile aferente, inclusiv în materia evidenţei profesionale şi a suspendării activităţii. Astfel, potrivit art. 39 lit. f¹) din Legea nr. 1260/2002, Consiliul *„consemnează încetarea activităţii de avocat”*, iar potrivit art. 14 alin. (3) din aceeași lege, încetarea activității se consemnează *„în temeiul hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților”*; potrivit art. 39 lit. n³), Consiliul *„aprobă procedura de verificare”* și supraveghează respectarea de către avocați a obligațiilor ce le revin în materia prevenirii și combaterii spălării banilor; potrivit art. 13 alin. (2), Consiliului i se transmit spre păstrare licența și legitimația avocatului suspendat, iar potrivit art. 13 alin. (4), secretarul general consemnează suspendarea și reluarea activității. Așadar, ori de câte ori legiuitorul a înțeles să confere Consiliului o competență de verificare sau de constatare cu efecte asupra statutului avocatului, a făcut-o printr-o normă expresă, care determină și obiectul verificării. O asemenea normă lipsește în materia incompatibilităților prevăzute de art. 11 din lege.

Această tehnică de reglementare nu exclude interpretarea sistemică a legii, dar împiedică deducerea unei competenţe generale de control exclusiv din utilitatea sa practică sau din formularea largă a art. 39 lit. b).

Concluzia este confirmată și de însuși Statutul profesiei de avocat, care, în art. 43[1] alin. (1), enumeră atribuțiile Consiliului Uniunii Avocaților, reproducând în esență lista atribuțiilor prevăzute de art. 39 din legea nr. 1260/2002, fără a include în această enumerare atribuția de verificare și constatare a stărilor de incompatibilitate. Competența contestată nu se regăsește, așadar, nici în norma statutară dedicată competenței Consiliului, ci a fost plasată în art. 13 al Statutului, consacrat condițiilor materiale de exercitare a profesiei, ceea ce relevă, o dată în plus, lipsa unei corespondențe între competența statutară instituită și lista atribuțiilor stabilite de lege.

Cu privire la argumentul formulat de reprezentantul pârâtei în pledoariile din 24 septembrie 2026, potrivit căruia, prin Legea nr. 102/2010, legiuitorul ar fi împuternicit Congresul să aprobe Statutul și, implicit, Consiliul să stabilească incompatibilități, Completul judiciar reține că art. V alin. (5) din Legea nr. 102/2010 a instituit exclusiv obligația Congresului Uniunii Avocaților de a aproba, în termen de cel mult 6 luni, statutul profesiei de avocat, cu publicarea acestuia în Monitorul Oficial. Această normă tranzitorie stabilește un termen și o obligație de adoptare a actului, fără a determina conținutul acestuia și fără a conferi Congresului sau Consiliului o competență materială în domeniul incompatibilităților. Mai mult, lista atribuțiilor Consiliului Uniunii Avocaților, expusă în redacție nouă prin aceeași Lege nr. 102/2010, nu a inclus o asemenea atribuție. Prin urmare, temeiul invocat nu poate suplini lipsa abilitării legale.

În consecinţă, nelegalitatea reţinută de instanţă nu priveşte posibilitatea organelor profesiei de a verifica date relevante pentru aplicarea art. 11 şi art. 13 din lege, în limitele atribuţiilor lor legale. Ea priveşte formularea nedelimitată a art. 13 alin. (3) din Statut, care instituie Consiliul ca organ de verificare şi constatare a stărilor de incompatibilitate la cerere sau din oficiu, fără a circumscrie această atribuţie operaţiunilor de evidenţă ori suspendare expres reglementate de lege.

În acest context, instanţa nu poate reţine ca întemeiată afirmaţia că adoptarea Statutului de către Congres ar constitui, în sine, dovada legalităţii tuturor competenţelor atribuite Consiliului. Dreptul de a adopta Statutul şi dreptul de a institui o anumită competenţă materială prin reglementările acestuia - nu sînt noţiuni identice.

Completul judiciar nu poate reține nici argumentul pârâtei întemeiat pe pct. 24 din Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 26 ianuarie 2023, potrivit căruia o dispoziție legală trebuie citită în coroborare cu celelalte dispoziții legale incidente. Or, tocmai interpretarea sistemică a art. 11, art. 13, art. 14, art. 35, art. 37 și art. 39 din Legea nr. 1260/2002 relevă că legiuitorul a distribuit expres organelor Uniunii Avocaților atribuțiile ce țin de evidența, suspendarea și încetarea activității de avocat, fără a institui o competență generală de constatare a incompatibilităților, astfel încât principiul invocat de pârâtă confirmă, iar nu infirmă, concluzia instanței.

Sub aspectul cerinței calității legii, Completul judiciar reține că, potrivit art. 54 alin. (2) din Constituție și art. 21 alin. (3) din Codul administrativ, limitarea exercitării drepturilor persoanelor poate fi dispusă doar în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege, iar, potrivit art. 6 alin. (3) din Codul civil, nu se admite aplicarea prin analogie a normelor care limitează drepturile. Aceste exigențe interne converg cu standardele Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care, potrivit art. 4 alin. (2) din Constituție și art. 4 alin. (3) din Codul civil, are prioritate și ghidează interpretarea legislației naționale.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că noțiunea de „viață privată", în sensul art. 8 din Convenție, nu exclude activitățile cu caracter profesional, întrucât în cursul vieții profesionale majoritatea oamenilor au o oportunitate semnificativă de a-și dezvolta relațiile cu lumea exterioară (*Niemietz împotriva Germaniei*, hotărârea din 16 decembrie 1992, seria A nr. 251-B, § 29; *Bărbulescu împotriva României* [MC], nr. 61496/08, hotărârea din 5 septembrie 2017, § 71). Măsurile care privesc viața profesională a unei persoane pot intra sub incidența art. 8 fie atunci când motivele care stau la baza măsurii țin de viața privată a persoanei, fie atunci când măsura produce consecințe serioase asupra vieții private, inclusiv asupra cercului relațiilor profesionale și a reputației profesionale (*Denisov împotriva Ucrainei* [MC], nr. 76639/11, hotărârea din 25 septembrie 2018, §§ 100, 115–117; *Oleksandr Volkov împotriva Ucrainei*, nr. 21722/11, hotărârea din 9 ianuarie 2013, §§ 165–167).

Totodată, Curtea Europeană a reiterat constant că sintagmele „prevăzută de lege" și „în conformitate cu legea" impun nu doar ca măsura să aibă o bază în dreptul intern, ci se referă și la calitatea legii în cauză: aceasta trebuie să fie accesibilă persoanei vizate și previzibilă în ceea ce privește efectele sale, adică formulată cu suficientă precizie pentru a permite persoanei să își adapteze conduita (*Sunday Times împotriva Regatului Unit (nr. 1)*, hotărârea din 26 aprilie 1979, seria A nr. 30, § 49; *Amann împotriva Elveției* [MC], nr. 27798/95, hotărârea din 16 februarie 2000, §§ 50, 56; *Rotaru împotriva României* [MC], nr. 28341/95, hotărârea din 4 mai 2000, § 52; *Maestri împotriva Italiei* [MC], nr. 39748/98, hotărârea din 17 februarie 2004, § 30). Mai mult, pentru a corespunde exigenței de previzibilitate, legea trebuie să indice cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere conferite autorităților competente și să ofere garanții adecvate împotriva arbitrarului (*Rotaru împotriva României*, citată supra, § 55; *Oleksandr Volkov împotriva Ucrainei*, citată supra, § 170).

Aplicând aceste principii, Completul judiciar reține că art. 13 alin. (3) din Statut instituie competența unui organ profesional de a constata, la sesizarea oricărei persoane sau din oficiu, starea de incompatibilitate a unui avocat, cu efecte potențiale de ordin disciplinar și asupra dreptului de a exercita profesia, fără ca o asemenea competență să fie prevăzută de lege și fără ca norma statutară însăși să stabilească obiectul și limitele verificării, procedura aplicabilă, garanțiile procedurale ale persoanei vizate, termenele în care poate fi inițiată verificarea și efectele actului de constatare.

Prin contrast, atunci când legiuitorul a instituit un mecanism de control al incompatibilităților – cel al Autorității Naționale de Integritate – a reglementat prin lege organică atât competența (art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 132/2016), cât și termenul de prescripție a controlului (art. 37 alin. (5)), durata controlului (art. 37 alin. (6)), garanțiile persoanei supuse controlului și efectele actului de constatare (art. 38–39). Lipsa oricăror asemenea repere în cadrul normei statutare contestate confirmă că aceasta nu corespunde cerințelor de calitate a normei care conferă o competență susceptibilă de a afecta drepturile persoanei.

Completul judiciar precizează că nu se pronunță asupra existenței, în cazul concret al reclamantului, a unei ingerințe în drepturile garantate de art. 8 din Convenție, chestiune care ține de controlul legalității actului administrativ individual. Jurisprudența Curții Europene este reținută în prezenta cauză exclusiv ca reper pentru aprecierea cerinței ca o competență cu potențial de afectare a dreptului de exercitare a profesiei să-și găsească temeiul în lege, cerință pe care norma statutară contestată nu o îndeplinește.

Nu pot fi reținute ca întemeiate nici argumentele pârâtei privind adoptarea Statutului în anul 2011, anterior intrării în vigoare a Legii cu privire la actele normative nr. 100/2017. Or, controlul exercitat în prezenta cauză nu urmărește aplicarea retroactivă a regulilor de tehnică legislativă, ci verificarea conformității unei norme care continuă să producă efecte juridice cu cerința generală de subordonare față de lege. Această cerință nu î-și are izvorul exclusiv în Legea nr. 100/2017, ci rezultă din art. 7 din Constituție, din art. 4 alin. (1) din Legea nr. 1260/2002, care plasează statutul profesiei în cadrul juridic subordonat Constituției și legii, precum și din art. 1 alin. (3) și art. 12 din Codul administrativ, aplicabile la data examinării cauzei. Din aceleași considerente, Completul judiciar nu î-și întemeiază concluzia pe art. 16 alin. (2) din Legea nr. 100/2017, a cărui aplicabilitate actelor organelor de autoadministrare a avocaților este contestată de pârâtă, ci pe principiul general al ierarhiei actelor normative, consacrat de art. 3 alin. (1) lit. f) și alin. (4) lit. b) și de art. 7 alin. (1) din aceeași lege, care reflectă exigențe preexistente ale statului de drept.

B. Cu privire la competența Autorității Naționale de Integritate de a verifica și constata starea de incompatibilitate în exercitarea funcțiilor publice și de demnitate publică.

Una dintre argumentele pe care î-și fundamentează acțiunea reclamantul, este că, în raport cu statutul său de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, autoritatea competentă să examineze eventualele situații de incompatibilitate ar fi Autoritatea Națională de Integritate, iar nu Consiliul Uniunii Avocaților. Pârâta, la rândul său, a susținut că cele două autorități acționează în sfere distincte – Autoritatea Națională de Integritate în sfera funcției publice, iar Consiliul Uniunii Avocaților în sfera profesiei de avocat – și că între ele nu există un conflict de competențe. Întrucât analiza acestor argumente este indispensabilă pentru a stabili dacă competența instituită prin art. 13 alin. (3) din Statut putea fi dedusă din ansamblul legislației, Completul judiciar le va examina detaliat.

a) Arhitectura legislativă a controlului incompatibilităților în sectorul public.

Completul judiciar reține că legiuitorul a reglementat regimul juridic al incompatibilităților persoanelor care exercită funcții publice și funcții de demnitate publică printr-un sistem unitar de legi organice, format din Legea integrității nr. 82 din 25 mai 2017, Legea nr. 133 din 17 iunie 2016 privind declararea averii și a intereselor personale și Legea nr. 132 din 17 iunie 2016 cu privire la Autoritatea Națională de Integritate, toate adoptate de Parlament în calitate de legi organice.

Astfel, potrivit art. 12 alin. (1) din Legea integrității nr. 82/2017, desfășurarea activității profesionale a agentului public „este incompatibilă cu alte funcții, calități sau activități, cu excepția celor stabilite de Constituție sau legi organice", iar noțiunea de „agent public", definită la art. 3 din aceeași lege, cuprinde persoana încadrată într-o entitate publică care „exercită o funcţie publică, o funcţie publică cu statut special, o funcţie de demnitate publică, este angajată în cabinetul persoanei cu funcţie de demnitate publică sau prestează servicii de interes public, precum şi alesul local".

Potrivit art. 31 din Legea nr. 82/2017, „Controlul conflictelor de interese, al incompatibilităţilor, restricţiilor şi limitărilor ale agenţilor publici subiecţi ai declarării averii şi intereselor personale ***se efectuează de către Autoritatea Națională de Integritate".***

În același sens, Legea nr. 133/2016 reglementează, potrivit art. 1 alin. (1) lit. b), „mecanismul […] de control privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor" și are drept scop, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, instituirea măsurilor de prevenire și de combatere, printre altele, „a stărilor de incompatibilitate". Art. 10 alin. (1) din aceeași lege stabilește că acest control „se efectuează de către Autoritatea Națională de Integritate în conformitate cu Legea nr. 132 din 17 iunie 2016", iar art. 22 alin. (1) prevede că „Autoritatea Națională de Integritate exercită controlul asupra executării prezentei legi".

În fine, Legea nr. 132/2016 reglementează, potrivit art. 1 alin. (1) lit. b), „procedura de control […] privind respectarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor", iar art. 2 alin. (1) califică Autoritatea Națională de Integritate drept „autoritate publică independentă […] ce funcţionează la nivel naţional ca structură unică". Misiunea Autorității, potrivit art. 5, constă în asigurarea integrității în exercitarea funcției publice sau a funcției de demnitate publică, inclusiv prin realizarea controlului privind respectarea regimului juridic al incompatibilităților; funcțiile sale includ, potrivit art. 6 lit. b) și c), exercitarea acestui control, precum și „constatarea și sancționarea încălcărilor regimului juridic […] al incompatibilităților", iar art. 7 alin. (2) lit. a) îi atribuie expres competența de a constata „încălcarea regimului juridic al conflictelor de interese, al incompatibilităților, restricțiilor și limitărilor".

Prin urmare, legiuitorul a ales în mod deliberat să încredințeze verificarea și constatarea stărilor de incompatibilitate ale persoanelor care exercită funcții publice și de demnitate publică unei autorități publice unice, independente și specializate, instituite

prin lege organică, iar nu organelor de conducere ale fiecărei profesii sau entități din care aceste persoane provin.

b) Situația reglementată de art. 11 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1260/2002 se înscrie în noțiunea legală de incompatibilitate supusă controlului Autorității Naționale de Integritate. Potrivit art. 16 din Legea nr. 133/2016, *„Subiectul declarării se află într-o stare de incompatibilitate în cazul în care pe lângă funcţia publică sau de demnitate publică deţine/exercită simultan o altă funcţie, calitate sau activitate, fapt care este interzis prin Constituţia Republicii Moldova şi/sau prin alte acte legislative”*.

Completul judiciar observă că art. 11 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1260/2002, potrivit căruia profesia de avocat este incompatibilă cu *„oricare funcție publică sau de demnitate publică”*, constituie tocmai un asemenea „act legislativ” care interzice exercitarea simultană a unei funcții publice sau de demnitate publică și a unei alte calități sau activități – cea de avocat. Altfel spus, una și aceeași stare de fapt – exercitarea concomitentă a profesiei de avocat și a unei funcții publice sau de demnitate publică – constituie, din perspectiva art. 16 din Legea nr. 133/2016, o pretinsă stare de incompatibilitate a subiectului declarării, al cărei control este atribuit prin art. 10 alin. (1) din aceeași lege și prin art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 132/2016 Autorității Naționale de Integritate.

Incompatibilitatea prevăzută la art. 11 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1260/2002 are, prin natura sa, un caracter bilateral: ea nu poate exista fără ca persoana să exercite o funcție publică sau de demnitate publică. Prin urmare, orice constatare a acestei incompatibilități presupune, în mod necesar, calificarea juridică a funcției exercitate de persoană în sectorul public – ca funcție publică sau de demnitate publică – și stabilirea exercitării ei efective. Or, tocmai aceste chestiuni de drept public formează obiectul controlului încredințat de legiuitor Autorității Naționale de Integritate.

Ilustrativ în acest sens este chiar conținutul Hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților nr. 07-14[1]/18.04.2025, depusă la dosar de ambele părți, în care Consiliul a analizat, pe parcursul a peste douăzeci de puncte (pct. 15–53), statutul funcției de membru al Consiliului Superior al Magistraturii prin prisma Legii nr. 199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică și a anexei la aceasta, a art. 122 din Constituție, a Legii nr. 947/1996, a jurisprudenței Curții Constituționale și a practicii Consiliului Superior al Magistraturii, și a dispus: *„Se constată starea de incompatibilitate a avocatului Ion Guzun cu funcția de demnitate publică ocupată – membru al Consiliului Superior al Magistraturii”*. Fără a se pronunța asupra legalității acestui act individual, Completul judiciar reține că modul de aplicare a normei contestate confirmă că, în temeiul art. 13 alin. (3) din Statut, Consiliul Uniunii Avocaților a verificat și constatat starea de incompatibilitate a reclamantului Guzun Ion, anume în temeiul normei contestate din statut, considerîndu-se competent să intervină și în verificarea la caz a stării de incompatibilitate în privința unei persoane care deține funcția de demnitate publică. Or, pentru instituirea unui control profesional distinct ar urma să existe o reglementare legală concretă pusă în aplicare în raport cu mecanismul general al

verificării integrității, iar la caz invocarea exclusivă a interesului profesional urmărit nu suplinește această competență și nici nu acoperă lipsa acesteia.

c) Membrii Consiliului Superior al Magistraturii sunt incluși de legiuitor în regimul juridic al integrității. Completul judiciar reține că, potrivit art. 11 alin. (1) lit. f) și g) din Legea nr. 947/1996, membrul Consiliului Superior al Magistraturii este obligat *„să depună, în condițiile legii, declarația de avere și interese personale”* și *„să respecte prevederile legale privind conflictul de interese și regimul juridic al incompatibilităților și interdicțiilor”*. Totodată, potrivit art. 3 alin. (1) din Legea nr. 133/2016, subiecți ai declarării averii și a intereselor personale sunt, între alții, *„persoanele care deţin funcţiile de demnitate publică prevăzute în anexa la Legea nr. 199 din 16 iulie 2010”* (lit. a)), precum și *„membrii Consiliului Superior al Magistraturii şi ai Consiliului Superior al Procurorilor din rîndul profesorilor, precum și membrii organelor care funcționează în subordinea Consiliului Superior al Magistraturii și a Consiliului Superior al Procurorilor”* (lit. c)), iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, subiecții declarării *„sînt incluşi în Registrul electronic al subiecţilor declarării averii şi a intereselor personale, ţinut de Autoritatea Națională de Integritate”*.

Prin urmare, legiuitorul a legat în mod expres statutul de membru al Consiliului Superior al Magistraturii de regimul juridic al declarării averii și al incompatibilităților, al cărui control aparține Autorității Naționale de Integritate. De altfel, însăși pârâta și-a întemeiat poziția, atât în Hotărârea nr. 07-14[1]/18.04.2025 (pct. 8), cât și în referința din 03 septembrie 2025 (pct. 5), pe declarațiile de avere și interese personale ale reclamantului pentru anii 2023 și 2024, publicate pe platforma oficială a Autorității Naționale de Integritate, precum și pe susținerea că funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii este o funcție de demnitate publică. Or, în măsura în care această calificare, susținută de pârâtă, ar fi corectă, ea ar plasa situația juridică respectivă tocmai în câmpul de aplicare al art. 3 alin. (1) lit. a) și al art. 16 din Legea nr. 133/2016 și, implicit, în competența de control a Autorității Naționale de Integritate. Completul judiciar subliniază că pin analiza de mai sus nu se pronunță asupra calificării funcției de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, ci reține doar că argumentul pârâtei, dus până la capăt, confirmă existența unei competențe legale specializate, distincte de cea pretinsă de Consiliul Uniunii Avocaților.

d) **Garanțiile procedurale instituite de legiuitor pentru constatarea incompatibilităților.** Completul judiciar acordă o importanță deosebită faptului că, atunci când a încredințat Autorității Naționale de Integritate competența de constatare a incompatibilităților, legiuitorul a însoțit exercitarea acestei competențe de un ansamblu complet de garanții procedurale, stabilite prin lege organică. Astfel:

– activitatea Autorității se bazează, potrivit art. 3 din Legea nr. 132/2016, pe principiile legalității, independenței, imparțialității, transparenței, celerității, egalității și „dreptul la apărare”;

– controlul se inițiază din oficiu ori la sesizarea persoanelor fizice sau juridice (art. 37 alin. (1)), sesizările se înregistrează și se repartizează aleatoriu prin sistemul electronic de

distribuire (art. 30), iar sesizarea este supusă unei verificări prealabile, finalizate cu un proces-verbal motivat de inițiere sau de refuz al inițierii controlului, care se publică și se comunică subiectului vizat (art. 31, aplicabil potrivit art. 37 alin. (4));

– persoana supusă controlului are dreptul, potrivit art. 32 (aplicabil potrivit art. 37 alin. (4)), „să fie informată despre inițierea controlului", „să fie asistată de un avocat", să ia cunoștință de sesizarea depersonalizată și de materialele controlului până la emiterea actului de constatare, să prezinte date și informații suplimentare și să conteste actul de constatare;

– controlul „nu poate fi inițiat în cazul în care […] de la apariția stării de incompatibilitate […] au trecut mai mult de trei ani" (art. 37 alin. (5)) și se efectuează „în cel mult 3 luni de la repartizarea sesizării", cu posibilitatea prelungirii motivate până la 6 luni (art. 37 alin. (6));

– actul de constatare are un conținut obligatoriu, care include poziția persoanei supuse controlului și informația privind căile de atac (art. 35 alin. (1)), poate fi contestat în instanța de judecată în termen de 30 de zile de la emitere (art. 36 alin. (1)) și „rămâne definitiv la expirarea termenului de contestare […] sau, dacă este contestat, în momentul în care hotărârea judecătorească devine irevocabilă" (art. 35 alin. (4));

– efectele constatării sunt stabilite expres de lege și sunt individualizate de inspectorul de integritate „în funcție de gradul de vinovăție al subiectului declarării, de natura abaterii, de numărul și durata abaterilor […] și de funcția publică deținută" (art. 39 alin. (1) și (2)).

Prin contrast, art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat atribuie Consiliului Uniunii Avocaților competența de a verifica și constata, „la cerere sau din oficiu", toate stările de incompatibilitate prevăzute la art. 11 din Legea nr. 1260/2002, fără a stabili cine poate formula cererea, modul de examinare a acesteia, drepturile persoanei vizate, termenul în care poate fi inițiată verificarea, durata acesteia, forma și efectele actului de constatare ori momentul în care acesta devine definitiv. Lipsa acestor garanții nu este o simplă lacună de tehnică normativă, ci reflectă faptul că norma statutară a creat o competență pe care legiuitorul nu a instituit-o și, în consecință, nici nu a însoțit-o de garanțiile pe care le-a considerat necesare atunci când a reglementat, prin lege organică, aceeași materie pentru Autoritatea Națională de Integritate.

e) **Riscul de dublare a mecanismelor de control și de soluții contradictorii**. Completul judiciar reține că existența, în paralel cu mecanismul legal al Autorității Naționale de Integritate, a unui mecanism reglementat doar statutar care permite constatarea aceleiași stări de incompatibilitate de către un organ profesional, fără limite temporale și fără garanțiile prevăzute de Legea nr. 132/2016, generează riscul unor constatări contradictorii asupra aceleiași situații juridice și permite eludarea limitelor stabilite de legiuitor, cum ar fi termenul de trei ani prevăzut la art. 37 alin. (5) din Legea nr. 132/2016. Un asemenea rezultat este incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice, consacrat de art. 30 din Codul administrativ, și cu exigența de coerență a

cadrului normativ, prevăzută de art. 3 alin. (1) lit. d) și alin. (4) lit. a) din Legea nr. 100/2017.

Riscul descris nu este unul teoretic. Din materialele cauzei rezultă că, în privința reclamantului, a fost emis Procesul-verbal nr. 382/10 din 13 decembrie 2023, privind refuzul inițierii controlului respectării regimului juridic al incompatibilităților, în timp ce Consiliul Uniunii Avocaților, prin Hotărârea nr. 07-14[1]/18.04.2025, a constatat, cu privire la aceeași calitate de membru al Consiliului Superior al Magistraturii, starea de incompatibilitate. Nici aici Completul judiciar nu apreciază valoarea juridică definitivă a unuia dintre aceste acte și nu atribuie Procesului-verbal nr. 382/10 valoarea unei constatări definitive a inexistenței incompatibilității, întrucât un refuz de inițiere a controlului nu echivalează cu o asemenea constatare. Cu toate acestea, coexistența celor două acte demonstrează efectiv pericolul pe care îl prezintă instituirea, printr-un act subordonat legii, a unui mecanism paralel celui stabilit prin lege organică.

f) Raportul dintre competența Autorității Naționale de Integritate și atribuțiile Uniunii Avocaților. Completul judiciar nu împărtășește argumentul pârâtei potrivit căruia cele două autorități ar acționa în sfere complet distincte, fără nicio interferență. Este adevărat că actul de constatare al Autorității Naționale de Integritate produce, potrivit art. 39 din Legea nr. 132/2016, efecte în sfera funcției publice (încetarea mandatului, a raporturilor de muncă sau de serviciu, interdicția de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică), iar nu în sfera statutului profesional al avocatului. Totuși, consecințele incompatibilității asupra profesiei de avocat sunt stabilite direct de lege, fără a fi necesară o constatare suplimentară a unui organ profesional. Astfel, potrivit art. 11 alin. (2) din Legea nr. 1260/2002, incompatibilitățile *„nu se răsfrâng asupra avocaților a căror activitate este suspendată”*, iar potrivit art. 13 alin. (1) lit. b) din aceeași lege, activitatea de avocat se suspendă *„în caz de incompatibilitate, pe durata existenței acestei stări”*, suspendarea fiind consemnată de secretarul general al Uniunii Avocaților în Lista avocaților (art. 13 alin. (4)).

Așadar, legiuitorul a construit un sistem coerent, în care: (i) avocatul care accede într-o funcție publică sau de demnitate publică are obligația legală de a-și suspenda activitatea, inclusiv la cerere, potrivit art. 13 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1260/2002; (ii) existența contestată a unei stări de incompatibilitate a persoanei care exercită o funcție publică sau de demnitate publică se constată de autoritatea specializată, prin act supus controlului judecătoresc; (iii) Uniunea Avocaților, prin organele desemnate de lege, consemnează suspendarea, păstrează licența și legitimația și consemnează reluarea activității; (iv) desfășurarea activității de avocat pe perioada suspendării constituie, potrivit art. 13 alin. (5) din Legea nr. 1260/2002, abatere disciplinară gravă, sancționabilă în procedura disciplinară reglementată de lege, de competența Comisiei pentru etică și disciplină, potrivit art. 44 alin. (2) din aceeași lege. În acest sistem, nu există un spațiu normativ pe care legiuitorul să-l fi lăsat descoperit și pe care Congresul Uniunii Avocaților să fi fost chemat să-l completeze prin atribuirea unei competențe generale de constatare Consiliului.

Din cele expuse, Completul judiciar conchide că, în privința persoanelor care exercită funcții publice sau de demnitate publică și sunt subiecți ai declarării averii și intereselor personale, legiuitorul a atribuit prin lege organică competența de verificare și constatare a stării de incompatibilitate Autorității Naționale de Integritate, cu procedura, garanțiile și efectele prevăzute de Legea nr. 132/2016, iar consecințele incompatibilității asupra statutului de avocat se produc în temeiul art. 11 alin. (2) și art. 13 din Legea nr. 1260/2002. Într-un asemenea context legislativ, competența Consiliului Uniunii Avocaților de a verifica și constata „la cerere sau din oficiu" toate stările de incompatibilitate, inclusiv pe cele care presupun calificarea unei funcții publice sau de demnitate publică, nu poate fi dedusă pe cale de interpretare din dispozițiile generale ale art. 39 lit. b) și o) din Legea nr. 1260/2002. O normă statutară nu poate institui, pentru aceeași materie, un mecanism de control paralel celui prevăzut de lege organică și lipsit de garanțiile pe care aceasta le consacră, fără a încălca principiul ierarhiei actelor normative (art. 7 din Constituție, art. 1 alin. (3) și art. 12 din Codul administrativ, art. 3 alin. (1) lit. f) și alin. (4) din Legea nr. 100/2017) și principiul potrivit căruia, în caz de divergență, norma specială prevalează asupra celei generale (art. 5 alin. (3) din Legea nr. 100/2017).

Completul judiciar precizează că existența competenței Autorității Naționale de Integritate nu constituie, izolat, temeiul anulării normei statutare. Acesta urmează a fi alăturat, iar temeiul anulării îl constituie lipsa abilitării legale pentru competența instituită prin art. 13 alin. (3) din Statut, constatată în cele de mai sus. Analiza competenței Autorității Naționale de Integritate confirmă însă această concluzie pe calea interpretării sistemice, demonstrând că legiuitorul a reglementat expres organul, procedura și garanțiile aplicabile constatării incompatibilităților persoanelor cu funcții publice și de demnitate publică și că nu a lăsat această chestiune la latitudinea organelor de autoadministrare ale profesiei de avocat. Totodată, prezenta hotărâre nu stabilește dacă, în cazul concret al reclamantului, există sau nu o stare de incompatibilitate și nici dacă Autoritatea Națională de Integritate ar trebui să inițieze un control în privința sa, aceste chestiuni excedând obiectului controlului normativ.

C. Cu privire la argumentele reclamantului

În conformitate cu art. 241 alin. (5) din Codul de procedură civilă, aplicabil potrivit art. 195 din Codul administrativ, și cu exigențele art. 6 § 1 din Convenție, care impun instanței obligația de a răspunde argumentelor esențiale ale părților, Completul judiciar va examina distinct fiecare argument invocat de reclamant.

Argumentul privind caracterul expres și limitativ al atribuțiilor Consiliului Uniunii Avocaților, prevăzute de art. 39 din Legea nr. 1260/2002. Argumentul este întemeiat în partea în care reclamantul susține că art. 39 din lege nu conține atribuția de verificare și constatare a stărilor de incompatibilitate. Completul judiciar nu reține însă teza că lipsa unei mențiuni exprese ar duce, prin ea însăși și în orice situație, la nelegalitatea unei reguli statutare, competența putând rezulta, în principiu, și din interpretarea sistemică a

legii. Pentru motivele expuse *supra*, o asemenea interpretare nu permite, în speță, deducerea competenței contestate.

Argumentul privind depășirea, prin Statut, a limitelor reglementării statutare și încălcarea art. 3 și art. 16 din Legea nr. 100/2017. Argumentul este întemeiat în ceea ce privește încălcarea principiului legalității și al ierarhiei actelor normative, consacrat de art. 3 alin. (1) lit. f) și alin. (4) lit. b) din Legea nr. 100/2017, care exprimă exigențe constituționale preexistente. Completul judiciar nu își întemeiază însă soluția pe art. 16 alin. (2) din Legea nr. 100/2017, a cărui aplicabilitate actelor organelor de autoadministrare a avocaților este discutabilă, întrucât Uniunea Avocaților nu este nici autoritate a administrației publice centrale de specialitate, nici autoritate publică autonomă în sensul art. 6 lit. e) și f) din aceeași lege.

Argumentul privind imposibilitatea interpretării extensive a art. 39 lit. o) din Legea nr. 1260/2002. Argumentul este întemeiat. Astfel cum s-a reținut *supra*, delegarea de atribuții de către Congres presupune ca atribuția delegată să existe, în prealabil, în competența celui care deleagă, iar art. 37 din Legea nr. 1260/2002 nu conferă Congresului competența de constatare a incompatibilităților.

Argumentul întemeiat pe art. 23 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia numai legea poate institui limitări privind exercitarea profesiei. Completul judiciar precizează că art. 23 alin. (2) din Constituție consacră obligația statului de a asigura dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle, prin publicarea și accesibilitatea tuturor legilor și actelor normative, garantând astfel exigențele de accesibilitate și previzibilitate a normei. Principiul potrivit căruia exercițiul drepturilor poate fi restrâns numai prin lege rezultă din art. 54 alin. (2) din Constituție. Nefiind legată de textul cererilor participanților (art. 219 alin. (3) din Codul administrativ), instanța examinează argumentul prin prisma acestor norme și îl apreciază ca întemeiat în măsura în care norma contestată instituie, printr-un act subordonat legii, o competență susceptibilă de a afecta dreptul de exercitare a profesiei, fără temei legal.

Argumentul privind regimul special al incompatibilităților membrilor Consiliului Superior al Magistraturii care nu sunt judecători (art. 122 din Constituție, în redacția Legii nr. 120/2021; art. 3 alin. (2) și (8) și art. 11 alin. (2) din Legea nr. 947/1996, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 146/2023; art. 8 alin. (1) lit. b)–d) din Legea nr. 544/1995) și privind prevalența normei speciale și mai recente. Completul judiciar reține că acest argument vizează stabilirea legii materiale aplicabile situației individuale a reclamantului și soluționarea unui eventual conflict între art. 11 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 1260/2002 și normele speciale privind membrii Consiliului Superior al Magistraturii, în sensul art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (3) din Legea nr. 100/2017. Asemenea chestiuni privesc fondul unei eventuale incompatibilități și urmează a fi examinate în cadrul controlului actului administrativ individual. În prezenta cauză, argumentul este relevant doar în măsura în care confirmă că legiuitorul a reglementat separat regimul incompatibilităților membrilor Consiliului Superior al Magistraturii și l-a integrat, prin

art. 11 alin. (1) lit. f) și g) din Legea nr. 947/1996, în regimul juridic general al integrității, controlat de Autoritatea Națională de Integritate.

Argumentul potrivit căruia reclamantul a respectat interdicția prevăzută de art. 3 alin. (8) din Legea nr. 947/1996, desfășurând în perioada 2023–2025 doar activități de natura celor prevăzute la art. 8 alin. (1) lit. a) și d) din Legea nr. 1260/2002. Argumentul privește conduita concretă a reclamantului și existența, în fapt, a unei stări de incompatibilitate, chestiuni care exced obiectului controlului normativ, motiv pentru care Completul judiciar nu se pronunță asupra lui.

Argumentul privind competența Autorității Naționale de Integritate. Argumentul este întemeiat, în limitele și cu precizările expuse la compartimentul B al prezentei motivări.

Argumentul privind caracterul de act administrativ normativ al Statutului și admisibilitatea controlului judecătoresc, inclusiv cu referire la Decizia Curții de Apel Chișinău din 20 mai 2021, dosarul nr. 3-164/20. Argumentul este întemeiat și a fost reținut la examinarea admisibilității acțiunii. Completul judiciar a ajuns la această concluzie în baza art. 7, 8 și 12 din Codul administrativ și a art. 4 și 37 lit. c) din Legea nr. 1260/2002, independent de soluția pronunțată în cauza invocată de reclamant.

Argumentul privind ingerința în dreptul la respectarea vieții private, garantat de art. 8 din Convenție. Completul judiciar a reținut jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind cerința calității legii (Sunday Times, Amann, Rotaru, Maestri) și aplicabilitatea art. 8 în sfera vieții profesionale (Niemietz, Bărbulescu, Fernández Martínez, Oleksandr Volkov, Von Hannover (nr. 2), Baghirov), ca reper pentru aprecierea exigenței ca o competență susceptibilă de a afecta exercitarea profesiei să-și aibă temeiul în lege. Celelalte cerințe ale testului instituit de art. 8 § 2 din Convenție – urmărirea unui scop legitim și necesitatea măsurii într-o societate democratică, inclusiv existența unei nevoi sociale imperioase și proporționalitatea –, invocate de reclamant cu referire la cauzele Segerstedt-Wiberg și alții împotriva Suediei, Gillan și Quinton împotriva Regatului Unit, L.H. împotriva Letoniei, Dudgeon împotriva Regatului Unit, Al-Nashif împotriva Bulgariei, Piętka împotriva Poloniei, Paksas împotriva Lituaniei și Baka împotriva Ungariei, presupun aprecierea unei măsuri concrete aplicate reclamantului și, prin urmare, urmează a fi examinate în cadrul controlului actului administrativ individual.

Argumentele privind lipsa audierii prealabile, invocarea nejustificată a urgenței și a interesului public, precum și încălcarea dreptului la apărare în procedura finalizată cu Hotărârea nr. 07-14¹/18.04.2025. Aceste argumente vizează legalitatea procedurii de emitere a actului administrativ individual, prin prisma art. 94–96 din Codul administrativ, și exced obiectului prezentei acțiuni. Completul judiciar reține totuși, în planul controlului normativ, că norma contestată nu conține nicio regulă privind audierea persoanei vizate sau alte garanții procedurale, aspect relevant pentru aprecierea calității normei, astfel cum s-a arătat *supra.*

Argumentele privind caracterul disproporționat al ingerinței și efectul de descurajare asupra exercitării mandatului de membru al Consiliului Superior al

Magistraturii. Aprecierea proporționalității unei măsuri, în sensul art. 29 din Codul administrativ presupune existența unei măsuri individuale concrete și excede obiectului controlului normativ, în cadrul căruia instanța verifică existența temeiului legal al competenței, iar nu oportunitatea sau proporționalitatea aplicării acesteia într-un caz concret (art. 225 alin. (1) din Codul administrativ).

Argumentul privind încălcarea principiilor statului de drept, securității juridice și proporționalității, consacrate de art. 1 alin. (3), art. 23 și art. 54 din Constituție. Argumentul este întemeiat în măsura în care instituirea unei competențe fără temei legal și fără garanții procedurale contravine principiului legalității și securității raporturilor juridice. Completul judiciar precizează că, în cadrul controlului normativ al unui act administrativ normativ, nu se pronunță asupra constituționalității unor norme cu putere de lege, ci verifică conformitatea actului subordonat cu legea, iar normele constituționale sunt reținute ca repere de interpretare, potrivit art. 1 alin. (2) din Codul administrativ.

Argumentul privind inexistența procedurii prealabile și a termenului de înaintare a acțiunii (art. 162 și art. 209 alin. (3) din Codul administrativ)- este întemeiat și a fost reținut la examinarea admisibilității.

Argumentul privind schimbarea nemotivată de către Consiliul Uniunii Avocaților a practicii anterioare, reflectate în Hotărârea nr. UA/C/20/87 din 2 octombrie 2020, contrar art. 137 din Codul administrativ. Argumentul privește exercitarea, într-un caz individual, a puterii de apreciere a autorității și motivarea actului administrativ individual, motiv pentru care excede obiectului controlului normativ.

Argumentele privind tratamentul selectiv al reclamantului în raport cu alți avocați care participă la luarea deciziilor în cadrul unor instituții publice sau private, precum și privind caracterul pretins politic al sesizărilor depuse împotriva sa. Aceste argumente țin de scopul urmărit de autorii sesizărilor și de aplicarea concretă a normei contestate, nu de legalitatea abstractă a normei, motiv pentru care nu pot fi examinate în prezenta cauză. Completul judiciar nu se pronunță asupra lor.

D. Cu privire la argumentele pârâtei.

Argumentul privind delegarea atribuției de constatare de către Congres Consiliului, în temeiul art. 39 lit. a), b) și o) din Legea nr. 1260/2002. Argumentul nu poate fi reținut, pentru motivele expuse detaliat *supra:* atribuția generală de soluționare a problemelor privind exercitarea profesiei nu cuprinde, fără un temei legal suplimentar, o competență de constatare cu efecte asupra statutului profesional; art. 39 lit. a) privește asigurarea executării hotărârilor Congresului, care trebuie ele însele să fie conforme legii; iar delegarea prevăzută la lit. o) nu poate privi o atribuție pe care cele care deleagă nu o deține potrivit art. 37 din lege.

Argumentul privind caracterul exclusiv organizatoric și procedural al normei contestate, care nu ar crea incompatibilități noi. Argumentul nu poate fi reținut. Completul judiciar a constatat că norma contestată conține o regulă de atribuire a competenței, a cărei legalitate se apreciază distinct de conținutul incompatibilităților, iar faptul că aceasta nu creează incompatibilități noi nu înlătură necesitatea unui temei legal

pentru competența instituită. Mai mult, norma nu conține niciunul dintre elementele unei reglementări procedurale veritabile.

Argumentul întemeiat pe autonomia profesiei de avocat (art. 1 alin. (2) și art. 4 alin. (1) și (2) din Legea nr. 1260/2002). Argumentul nu poate fi reținut. Autonomia profesiei se exercită „în condițiile prezentei legi și ale statutului profesiei de avocat", iar art. 4 alin. (1) plasează statutul profesiei, în cadrul juridic al activității de avocat, după Constituție, lege și celelalte legi care reglementează această activitate, ceea ce confirmă caracterul subordonat al Statutului. Recunoașterea Statutului ca parte a cadrului juridic al profesiei nu îi conferă forța de a institui competențe neprevăzute de lege.

Argumentul întemeiat pe art. 11 alin. (1) lit. a) și alin. (2), art. 54 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 1260/2002 și art. 13 alin. (1), (4) și (5) din Statut. Completul judiciar reține că aceste dispoziții reglementează conținutul incompatibilităților, obligația avocatului de a respecta Statutul, obligația de informare și consecințele continuării exercitării profesiei. Niciuna dintre ele nu desemnează Consiliul Uniunii Avocaților ca organ competent să verifice și să constate stările de incompatibilitate. Obligația avocatului de a respecta prevederile Statutului, prevăzută de art. 54 alin. (1) lit. k) din lege, presupune ca acestea să fie conforme legii, potrivit art. 1 alin. (3) din Codul administrativ, și nu poate valida o normă statutară lipsită de temei legal. Totodată, art. 11 alin. (2) și art. 13 alin. (1) lit. b) din lege confirmă că suspendarea operează în temeiul legii, pe durata existenței incompatibilității, fără a fi condiționată de o constatare a Consiliului.

Argumentul privind inaplicabilitatea art. 16 alin. (2) din Legea nr. 100/2017 actelor Congresului Uniunii Avocaților. Argumentul este parțial întemeiat, în sensul că Completul judiciar nu își întemeiază soluția pe această normă. Inaplicabilitatea art. 16 alin. (2) nu înlătură însă cerința generală de conformitate a actului normativ subordonat cu legea, consacrată de art. 7 din Constituție, art. 1 alin. (3) și art. 12 din Codul administrativ și art. 3 alin. (1) lit. f) și alin. (4) lit. b) din Legea nr. 100/2017.

Argumentul privind natura juridică a Uniunii Avocaților, ca organ de autoadministrare profesională cu statut de asociație profesională necomercială. Completul judiciar reține argumentul în măsura în care pârâta însăși recunoaște că, exercitând atribuții cu efecte obligatorii, acționează ca autoritate publică în sensul art. 7 din Codul administrativ, iar actele sale normative sunt supuse controlului judecătoresc. Tocmai această calitate impune respectarea principiului legalității, potrivit art. 21 din Codul administrativ.

Argumentul privind adoptarea Statutului în anul 2011, anterior intrării în vigoare a Legii nr. 100/2017, și interdicția aplicării retroactive a acesteia. Argumentul nu poate fi reținut, pentru motivele expuse *supra:* norma contestată continuă să producă efecte juridice, iar cerința subordonării față de lege nu decurge exclusiv din Legea nr. 100/2017, ci din Constituție, din Legea nr. 1260/2002 și din Codul administrativ.

Argumentul privind lipsa unui conflict de competențe între Autoritatea Națională de Integritate și Consiliul Uniunii Avocaților. Argumentul nu poate fi reținut, pentru motivele expuse la compartimentul B al prezentei motivări.

Argumentul privind necesitatea interpretării sistemice (pct. 24 din Decizia Curții Constituționale nr. 7 din 26 ianuarie 2023). Completul judiciar a reținut principiul invocat, însă aplicarea lui conduce la concluzia contrară celei susținute de pârâtă, întrucât interpretarea sistemică a Legii nr. 1260/2002 și a legislației privind integritatea relevă că legiuitorul a distribuit expres competențele în materie, fără a conferi Consiliului Uniunii Avocaților o competență generală de constatare a incompatibilităților.

Argumentele privind calificarea funcției de membru al Consiliului Superior al Magistraturii drept funcție de demnitate publică (Legea nr. 199/2010 și anexa la aceasta; art. 122 din Constituție; art. 1–3 și 27 din Legea nr. 947/1996; Hotărârile Curții Constituționale nr. 21 din 03 octombrie 2019 și nr. 22 din 01 octombrie 2024; opinia Guvernului reținută în cea din urmă; condițiile concursului organizat de Parlament în anul 2023; Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii nr. 185/12 din 21 septembrie 2010 și nr. 635/20 din 25 noiembrie 2014). Aceste argumente privesc fondul unei eventuale incompatibilități a reclamantului, adică chestiunea dacă funcția de membru al Consiliului Superior al Magistraturii este o funcție de demnitate publică incompatibilă cu exercitarea profesiei de avocat, și exced obiectului controlului normativ. Astfel cum s-a arătat la compartimentul B lit. c), aceste argumente nu sunt de natură să susțină competența Consiliului Uniunii Avocaților; dimpotrivă, calificarea susținută de pârâtă ar plasa situația juridică în câmpul de aplicare al legislației privind integritatea, controlată de Autoritatea Națională de Integritate.

Argumentul privind veniturile declarate de reclamant din activitatea de avocat în declarațiile de avere și interese personale pentru anii 2023 și 2024. Argumentul privește situația de fapt individuală a reclamantului și excede obiectului controlului normativ. Completul judiciar observă doar că informațiile invocate provin din declarațiile depuse în cadrul mecanismului administrat de Autoritatea Națională de Integritate, ceea ce confirmă, o dată în plus, integrarea situației în regimul juridic al integrității.

Explicațiile reprezentantului pârâtei din ședința din 03 septembrie 2026, potrivit cărora au fost inițiate trei proceduri privind trei membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, iar în privința membrilor Sergiu Băieșu și Alexandru Postică s-a constatat lipsa incompatibilității, întrucât aceștia își suspendaseră anterior activitatea de avocat. Aceste explicații confirmă caracterul general și repetat al aplicării normei contestate, ceea ce susține admisibilitatea controlului normativ. Totodată, ele demonstrează că, în cazurile în care avocatul și-a suspendat activitatea, efectul juridic decurge direct din art. 11 alin. (2) și art. 13 din Legea nr. 1260/2002, fără ca o constatare a Consiliului să fie necesară.

Susținerea reprezentantului pârâtei potrivit căreia Legea nr. 947/1996 nu intervine în raport cu Legea nr. 1260/2002. Susținerea privește raportul dintre normele materiale aplicabile unei situații individuale și excede obiectului controlului normativ, motiv pentru care Completul judiciar nu se pronunță asupra ei.

Susținerea reprezentantului pârâtei din pledoariile din 24 septembrie 2026, potrivit căreia, prin Legea nr. 102/2010, Congresul a fost împuternicit să aprobe Statutul, iar Consiliul să stabilească incompatibilități. Argumentul nu poate fi reținut, pentru motivele

expuse supra: art. V alin. (5) din Legea nr. 102/2010 instituie doar obligația și termenul de aprobare a Statutului, fără a conferi vreo competență materială în domeniul incompatibilităților.

Susținerea reprezentantului pârâtei potrivit căreia nu există contestații în privința stărilor de incompatibilitate. Susținerea este contrazisă de materialele cauzei, din care rezultă că Hotărârea Consiliului Uniunii Avocaților nr. 07-14[1]/18.04.2025 a fost contestată de reclamant prin acțiunea depusă la 19 mai 2025 la Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani, iar executarea acesteia a fost suspendată prin Decizia Curții de Apel Centru din 24 noiembrie 2025. În orice caz, existența sau inexistența unor contestații împotriva actelor individuale nu are relevanță pentru legalitatea normei statutare, care este supusă controlului normativ independent de aplicarea ei concretă.

Pentru considerentele expuse în ansamblul prezentei motivări, pe cale de consecință solicitarea pârâtei de respingere a acțiunii ca neîntemeiată nu poate fi admisă.

Cu privire la limitele controlului normativ.

Totodată, Completul judiciar reține că Decizia Curții de Apel Centru din 24 noiembrie 2025 (dosarul nr. 3r-391/25), prin care a fost suspendată executarea Hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților nr. 07-14[1] din 18 aprilie 2025, a fost adoptată în procedura specifică a măsurilor provizorii, în baza standardului îndoielii serioase privind legalitatea actului individual, și nu are caracter prejudicial pentru prezenta cauză. Concluziile expuse în prezenta hotărâre se întemeiază pe examinarea în fond, contradictorie, a legalității normei statutare contestate, prin raportare la ansamblul normelor juridice cu forță superioară și al probelor administrate.

Totodată, Completul judiciar consideră necesar să sublinieze că obiectul prezentului litigiu îl constituie exclusiv verificarea legalității prevederilor art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat, prin raportare la normele juridice cu forță superioară, iar nu controlul legalității Hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților din 18 aprilie 2025, adoptată în privința reclamantului.

Or, legalitatea procedurii de adoptare a actului administrativ individual, inclusiv sub aspectul audierii reclamantului și al invocării urgenței, existența sau inexistența în concret a stării de incompatibilitate a reclamantului, precum și compatibilitatea exercitării profesiei de avocat cu mandatul de membru al Consiliului Superior al Magistraturii - constituie chestiuni ce țin de examinarea legalității actului administrativ individual și exced obiectului prezentei acțiuni de control normativ.

Prin urmare, Completul judiciar nu urmează să se pronunțe asupra acestor aspecte, examinarea sa fiind limitată la stabilirea conformității normei statutare contestate cu prevederile legislației în vigoare.

În contextul celor expuse, Completul judiciar conchide că art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat nu reglementează doar o modalitate internă de executare a unei obligații profesionale, ci atribuie Consiliului Uniunii Avocaților competența generală de verificare și constatare a incompatibilităților, inclusiv din oficiu.

Or, dispozițiile generale privind autonomia profesiei, adoptarea Statutului și delegarea atribuțiilor de către Congres nu constituie, în lipsa unui temei legal suficient care să delimiteze întinderea controlului, o autorizare pentru instituirea acestei competențe materiale prin act administrativ normativ subordonat legii.

În aceste circumstanțe, Completul judiciar constată că norma contestată depășește limitele abilitării legale și nu corespunde exigențelor art. 7 din Constituție, art. 1 alin. (3), art. 12 și art. 21 alin. (3) din Codul administrativ privind caracterul subordonat legii al actelor administrative normative și limitarea drepturilor numai în cazurile expres prevăzute de lege, art. 3 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 100/2017, precum și dispozițiilor art. 37 și art. 39 din Legea nr. 1260/2002, care delimitează competențele Congresului și ale Consiliului Uniunii Avocaților.

Completul judiciar reține că prevederile art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat formează o reglementare unitară, prin care este desemnat Consiliul Uniunii Avocaților drept organ competent să verifice și să constate stările de incompatibilitate, fiind stabilite concomitent modalitățile de exercitare a acestei atribuții, la cerere sau din oficiu. Întrucât nelegalitatea constatată privește însăși întinderea competenței instituite prin norma statutară, iar nu doar una dintre modalitățile de sesizare a Consiliului, Completul judiciar consideră justificată anularea integrală a alineatului contestat.

Completul judiciar precizează că anularea art. 13 alin. (3) din Statut nu afectează existența și caracterul obligatoriu al incompatibilităților prevăzute de art. 11 din Legea nr. 1260/2002, nici obligația avocatului de a-și suspenda activitatea în caz de incompatibilitate, prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. b) din lege, nici celelalte dispoziții ale art. 13 din Statut, care nu au constituit obiect al controlului judecătoresc. De asemenea, prezenta hotărâre nu prejudecă posibilitatea legiuitorului de a reglementa, prin lege, organul competent, procedura și garanțiile aferente constatării incompatibilităților în exercitarea profesiei de avocat.

Reieșind din cele expuse supra, Completul judiciar conchide că acțiunea în control normativ formulată de Guzun Ion este întemeiată, fiind întrunite condițiile pentru anularea ca fiind ilegal a art. 13 alin. (3) din Statutul profesiei de avocat.

În conformitate cu prevederile art.art.224 alin. (1) lit. e), 225 Cod Administrativ, art. 389-390 Cod de procedură civilă, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

H O T Ă R Ă Ș T E:

Acțiunea în control normativ depusă de Guzun Ion către Uniunea Avocaților din Republica Moldova, privind anularea în parte a Statutului profesiei de avocat, adoptat la Congresul Uniunii Avocaților din 29 ianuarie 2011, ***se admite.***

Se anulează ca fiind ilegal alineatul (3) al articolului 13 din Statutul profesiei de avocat adoptat la 29 ianuarie 2011, care stabilește: „Stările de incompatibilitate

prevăzute la art. 11 din Lege se verifică și se constată de către Consiliul Uniunii Avocaților la cerere sau din oficiu”.

Hotărîrea poate fi contestată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie.

Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiţie în termen de două luni.

Președintele completului,
Judecătorul Mîra Ghenadie

Judecătorii Ghedrovici Nicolae

Bostan Angela